

**การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading**

นางสาวพรศิริ ศิริเรศ

**วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม**

พ.ศ. 2560

**A Study on the Development of the Activity Package Based on the Picture
Me Reading Technique to Enhance the Special Needs Student s' Ability
to Read English Words**

Pornsiri Sirires

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education
Department of Curriculum and Instruction
College of Education Science, Dhurakij Pundit University
2017**

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading
ชื่อผู้เขียน	พรศิริ ศิริเรศ
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองอม
สาขาวิชา	หลักสูตรการสอน
ปีการศึกษา	2559

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงทดลองมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading 2) ศึกษาความสามารถในการจำของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ 3) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ 4 ประเภท ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (ดาวน์ซินโดม) บุคคลออทิสติก และพิการซ้อน จำนวน 19 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนบ้านบางกลาง อำเภอมือง จังหวัดระนอง ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ ชุดกิจกรรมการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading แบบวัดความสามารถ และแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1) ผลของการพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คะแนนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 57.89 นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10.53 นักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์คะแนนแบบฝึกหัด/ผ่านเกณฑ์คะแนนทดสอบ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 31.58

2) ผลของความสามารถในการจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading จำนวน 19 คน พบว่า มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 78.94 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 21.05

3) ผลของการศึกษาพฤติกรรมทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading นักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ระดับคุณภาพดีมาก จำนวน 8 คน คิดเป็น ร้อยละ 42.11 นักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ระดับคุณภาพดีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 42.11 และนักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ระดับคุณภาพพอใช้ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15.78

คำสำคัญ : ชุดกิจกรรม ,การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ, เทคนิค Picture Me Reading

Thesis Title	A Study on the Development of the Activity Package Based on the Picture Me Reading Technique to Enhance the Special Needs Student s' Ability to Read English Words
Author	Pornsiri Sirires
Thesis Advisor	Asst. Prof. Dr. Anchalee Thong-Aim
Department	Curriculum and Instruction
Academic Year	2016

ABSTRACT

This experimental research aimed to (1) develop the English words reading ability of the students with special needs through the use of the Picture Me Reading technique, (2) investigate the ability of the students to remember the English words they have earlier been taught, and (3) to study their learning behavior.

The subjects were 19 students with special needs, classified into three types, namely, those with intellectual disability (Down's syndrome), autistic students, and those with multiple disabilities. The subjects were the students at Ban Bang Klang School in Ranong Province. The experiment was conducted during the 2nd semester of the academic year 2016.

Purposive sampling was employed to select the subjects. The research instruments include the activity package based on the Picture Me Reading technique, the ability test, and the form to evaluate their behavior.

The results were as follows:

1) As for the results of the special needs students' ability to read English words, it was found that, based on their ability to do both the exercises and the ability test, 11 of them (57.89%) scored higher than the 80% criteria . It was also found that that only two of them (10.53%) did not reach the set standard in the exercise. Six of them (31.58) scored above the set standard in the ability tests.

2) With regard to the students' ability to recall the words previously learned, a total of 15 students (78.97%) scored above the 80% criteria; while, four of them (21.05%) scored lower than the set standard.

3) The students' learning behavior was as follows: eight of the (42.11) were found to be at the good and the very good level; three of them (15.78%) were at the satisfactory level.

Keywords: Activity Package, English words Reading, Picture Me Reading Technique, Special needs students

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีเป็นเพราะได้รับความกรุณาให้ความช่วยเหลือชี้แนะและให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งจาก ผ.ศ.ดร.อัญชลี ทองเฒ่า อาจารย์ปรึกษาที่ให้คำปรึกษา ตรวจสอบและแก้ไขข้อบกพร่องของงานวิจัย ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการดำเนินการวิจัยมาตั้งแต่ต้นจนสำเร็จ ทำให้งานวิจัยมีคุณค่า ผู้วิจัยขอขอบพระคุณด้วยความเคารพยิ่ง

กราบขอบพระคุณศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ สินลารัตน์ ประธานกรรมการ อาจารย์ ดร. ธัญธัช วิกิตภูมิประเทศ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

กราบขอบคุณ อาจารย์ ดร.ศิริรัตน์ ศรีสะอาดและผศ.ดร. ธัญธัช วิกิตภูมิประเทศ ที่เมตตาเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์และได้ให้คำปรึกษาพร้อมทั้งชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ ส่งผลให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วยความเคารพยิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้บริหารสถานศึกษาและคณะครู โรงเรียนบ้านบางกลาง ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยจนทำให้งานวิจัยเสร็จสิ้นในเวลาอันจำกัด

ขอขอบพระคุณผู้บริหารศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดระนอง คณะครู และพี่เลี้ยง ที่อนุญาตให้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยจนทำให้งานวิจัยเสร็จสิ้นในเวลาอันจำกัด

ขอขอบพระคุณพ่อ แม่ ญาติพี่น้อง รวมทั้งเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจมาโดยตลอด การทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องสักการะแก่คุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ทุกท่านที่กรุณาวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

พรศิริ ศิริเรศ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ฅ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ซ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 สมมุติฐานการวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	4
1.5 เนื้อหาที่ใช้.....	4
1.6 นิยามศัพท์.....	5
1.7 ประโยชน์ที่จะได้รับ.....	6
2. แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	8
2.2 สาเหตุของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	9
2.3 ประเภทของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	11
2.4 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้.....	14
2.5 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน.....	16
2.6 วิธีการสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน.....	17
2.7 ปัญหาทางการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ.....	18
2.8 ความหมายของการอ่านออกเสียง.....	20
2.9 ความสำคัญของการอ่านออกเสียง.....	21
2.10 ปัญหาในการออกเสียง.....	22
2.11 การสอนอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ.....	23
2.12 ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	23
2.12 จุดมุ่งหมายในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	25
2.13 วิธีสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ.....	26

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2.14 ขั้นตอนการสอนอ่านเป็นคำ.....	28
2.15 ความเป็นมาและหลักการของเทคนิค Picture Me Reading.....	29
2.16 ขั้นตอนการสอน เทคนิค Picture Me Reading.....	30
2.17 การจัดพฤติกรรมในชั้นเรียนรวม.....	31
2.18 ความหมายของชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	33
2.19 ประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	34
2.20 องค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	35
2.21 ขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	36
2.22 การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม.....	37
2.23 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	38
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	41
3.1 ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย.....	41
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	41
3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	42
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	44
3.5 วิเคราะห์ข้อมูล.....	45
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
4. ผลการศึกษา.....	49
4.1 ผลของการพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading.....	49
4.2 ผลการวัดความจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading.....	51
4.3 ผลของการศึกษาพฤติกรรมทางการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading...	53
5. สรุปผลการศึกษา อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	57
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	57
5.2 อภิปรายผล.....	58
5.3 ข้อค้นพบในงานวิจัย.....	59

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5.4 ข้อเสนอแนะ.....	60
บรรณานุกรม.....	61
ภาคผนวก.....	61
ก ชุดกิจกรรมการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading.....	62
ข แบบประเมินความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนที่มี ความต้องการพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading.....	92
ค ความจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading.....	95
ง แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading.....	97
ประวัติผู้เขียน.....	102

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 ผลของการพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของ นักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me	43
4.2 คะแนนความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading.....	45
4.3 คะแนน/ร้อยละของการวัดผลวัดความจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading.....	46
4.4 คะแนน/คะแนนเฉลี่ย พฤติกรรมทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading.....	48

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การเปลี่ยนแปลงทางด้านสังคมโลก วัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจ และเทคโนโลยีสารสนเทศที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว เพื่อให้มีความทันสมัยมากขึ้นอาจส่งผลกระทบต่อวิถีการดำรงชีพของมนุษย์ ดังนั้นในการเตรียมตัวหรือการเตรียมความพร้อมที่จะปรับตัวเข้าสู่การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เป็นการเรียนรู้ที่มีความแตกต่างกับศตวรรษที่ 20 และ 19 การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ทักษะที่สำคัญที่สุด คือ ทักษะการเรียนรู้ (Learning Skill) ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนในศตวรรษที่ 21 นี้ มีความรู้ ความสามารถและทักษะจำเป็น ซึ่งเป็นผลจากการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงรูปแบบการจัดการเรียน การสอนตลอดจนการเตรียมความพร้อมด้านการปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ นักเรียนทุกคนควรมีทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้ที่สำคัญ 3 ทักษะหลักๆ ได้แก่ การอ่าน การเขียน คำนวณ เพื่อเป็นรากฐานที่จะสามารถรับมือการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในศตวรรษที่ 21

การศึกษาไทยได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่นักเรียนทุกคนต้องเรียน โดยถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศซึ่งได้รับการจัดลำดับความสำคัญในกลุ่มที่ 2 การที่นักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษได้ดีนั้น ต้องอาศัยการฝึกฝนเพื่อก่อให้เกิดทักษะทางการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน จากทักษะที่กล่าวมาข้างต้น ทักษะการอ่านเป็นทักษะถือเป็นทักษะที่สำคัญ เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือของการแสวงหาความรู้ การรับรู้ข่าวสารและการเรียนรู้ในทุกกลุ่มวิชา การมีทักษะการอ่านที่ดีจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนวิชาต่างๆ ได้ดี ดังนั้นการพัฒนาทักษะการอ่านให้กับนักเรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ (สาลี รักสุทธี ,2553) ที่กล่าวว่า การอ่านจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนได้ดีขึ้นและยังส่งผลต่อทักษะการฟัง การพูด การอ่าน อีกทั้งยังช่วยพัฒนาความรู้ ความคิด การแก้ปัญหา การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับคำกล่าวของ โจน เอ็มฮาร์เวลล์ (Harwell, 2001, p.193) ที่กล่าวว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะด้านวิชาการที่สำคัญที่สุดและยังเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนรู้ในทักษะอื่นๆ ถ้าบุคคลที่ไม่สามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ โอกาสที่จะเกิดความสำเร็จและสนองความต้องการในชีวิตก็

ย่อมจะน้อยลง ทักษะการอ่านจึงเป็นทักษะที่ 4 คือทักษะทางภาษาที่ผู้เรียนทั่วไปรวมไปถึงเด็กพิเศษต้องได้รับการฝึกฝน

วัตถุประสงค์ในการอ่านของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกันออกไป เช่น อ่านเพื่อความรู้ อ่านเพื่อให้เกิดความคิด อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน อ่านเพื่อความจรรโลงใจ เป็นต้น ซึ่งผู้อ่านจำเป็นต้องทราบเป้าหมายของการอ่านนั้นๆ ไว้ก่อนอ่านทุกครั้ง อย่างไรก็ตามการอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิตเป็นการช่วยให้ได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารและนำไปประกอบการตัดสินใจในชีวิตประจำวัน การอ่านจำเป็นต่อการศึกษาเล่าเรียนทั้งในระบบและนอกระบบ คนที่เรียนหนังสือเก่งมักจะเป็นคนที่อ่านหนังสือเก่งเพราะการอ่านช่วยให้ได้รับความรู้และความเข้าใจที่จะทำให้ประสบความสำเร็จและสามารถต่อในระดับสูงได้ การอ่านมีคุณค่าต่อมนุษย์เนื่องจากการสนองความต้องการของมนุษย์ทำให้สามารถยกระดับทางสติปัญญาให้สูงขึ้น ทำให้มนุษย์เกิดความคิดสร้างสรรค์ พัฒนาความคิดให้ก้าวหน้า ส่งผลให้เกิดการพัฒนาในอาชีพ ทำให้มนุษย์ทันต่อเหตุการณ์ และยังสามารถช่วยอำนวยความสะดวกสบายในชีวิตประจำวัน (จิรลักษณ์ จิรวินุลย์, 2556, น.6)

เด็กพิเศษหรือเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เป็นเด็กที่มีความบกพร่องจากสภาวะและกระบวนการทางจิตวิทยาส่งผลให้เกิดการบกพร่องในการใช้ภาษา ทั้งการพูด การฟัง การเรียน รวมถึงทักษะการอ่านออกเสียงและสะกดคำสภาวะความบกพร่องดังกล่าวยังเป็นปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย (ผดุง อารยะวิญญู, น.2539) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เอสเทอร์มินสคอฟและเดวินอลโดสฟ(Minskoff:Allsopp, 2003, p.162) ความบกพร่องทางการอ่านเป็นปัญหาที่พบบ่อยของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา มรณักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านถึงร้อยละ 80 นอกจากนั้นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ยังมีปัญหาด้านการรับรู้ข้อมูลการใช้ภาษาเป็นพื้นฐานอีกด้วย การที่เด็กจะอ่านหนังสือได้นั้นต้องอาศัยทักษะเบื้องต้นที่จำเป็น 3 ด้าน คือ การจำคำ การเข้าใจความหมายของคำและความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่อ่าน (ผดุง อารยะวิญญู, 2533, น.130)

ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษที่ส่งผลกระทบต่ออ่านของนักเรียนพิเศษ จึงได้ศึกษาวิธีการสอนอ่านที่เหมาะสมกับนักเรียนกลุ่มนี้ เพื่อที่จะช่วยเหลือและพัฒนาความสามารถด้านการอ่านของนักเรียน ซึ่งวิธีการสอนอ่านสำหรับเด็กพิเศษนั้นมีหลายวิธีนั้นแตกต่างกันตามลักษณะความบกพร่องและระดับความสามารถในการอ่านของเด็กแต่ละคน วิธีการสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการอ่านหนังสือไม่ออก มีปัญหาการสะกดคำที่ได้ผลและมีประสิทธิภาพอีกวิธีหนึ่ง ก็คือวิธีการสอนอ่านเป็นคำ (Sight Word Approach) ซึ่งเป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนพิเศษที่เริ่มการฝึกอ่าน เพราะวิธีดังกล่าวเป็นการสอนให้เด็กอ่านเป็นคำๆ ให้เด็กอ่านก่อนที่จะจำตัวอักษรได้ ครูอาจใช้

บัตรคำในการสอนอ่านให้เด็กดูรูปภาพ เด็กอาจอ่านคำได้โดยการจำภาพ ครูอาจบันทึกเสียงลงเทปก็ได้แล้วจึงปิดเสียงให้เด็กฟังและให้เด็กอ่านตามบัตรคำ การสอนวิธีนี้จะทำให้เด็กอ่านโดยใช้สายตา (ผดุง อารยะวิญญู, 2544, น.68) ซึ่งสอดคล้องกับเบญจพร ปัญญา (2547, น.ออนไลน์) ที่กล่าวไว้ว่า การให้ความช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาทางด้านการอ่านนั้น อาจทำได้โดยฝึกให้เด็กอ่านและเขียนพยัญชนะหรือคำควบคู่ไปกับการดูภาพจะช่วยให้เด็กสามารถจำคำที่สอดคล้องกับภาพและเสียงได้ นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ได้ทำการศึกษาความสามารถอ่านคำของเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่านโดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ ผลการวิจัยพบว่าเด็กที่มีปัญหาทางด้านการเรียนรู้ด้านการอ่านได้รับการสอนโดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านอยู่ในระดับดี (อัญรนา นาคทรัพย์, 2546, น.บทคัดย่อ) ดังนั้น เพื่อให้การจัดแนวทางการสอนนักเรียนพิเศษหรือนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจึงได้นำเทคนิค Picture Me reading มาใช้ร่วมกับการสอนอ่านเป็นคำ ผู้คิดริเริ่มและพัฒนาเทคนิค Picture Me Reading คือ มาลี เจ ไอแซคสัน (Marlys J. Isaacson) อาจารย์ทางด้านวิทยาในโรงเรียนประถมในสหรัฐอเมริกา เทคนิคดังกล่าวเป็นเทคนิคการสอนอ่านตัวอักษรและคำภาษาอังกฤษ ที่ใช้สายตาในการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความคิดรวบยอด โดยใช้บัตรคำที่มีภาพสื่อความหมายของคำใส่ในตัวอักษรตัวใดตัวหนึ่ง เมื่อคำนั้นปรากฏคู่สายตา ก็จะทำให้ผู้อื่นสามารถเข้าสู่ความหมายของคำศัพท์ที่เห็นได้ทันที โดยไม่ต้องแปลความหมาย เป็นเทคนิคที่เหมาะสมกับผู้เริ่มต้นฝึกอ่านและเด็กพิเศษประเภทต่างๆ โดยเฉพาะเด็กที่มีปัญหาทางด้านการอ่านเพราะนักเรียนไม่ต้องสะกดคำหรือวิเคราะห์คำได้ เทคนิคการสอนอ่านวิธีนี้เป็น การช่วยฝึกและแก้ไขการอ่านทำให้เด็กสามารถอ่านคำศัพท์ได้ การสอนในแต่ละขั้นตอนจะมีกิจกรรมทางภาษาที่หลากหลาย ซึ่งให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านออกเสียงคำศัพท์และได้ใช้ประสาทสัมผัส เพื่อให้เหมาะสมกับการเรียนรู้แต่ละบุคคล นอกจากนี้ยังใช้เป็นกิจกรรมเสริมในการเรียนรู้คำศัพท์และยังใช้ร่วมกับวิธีการสอนแบบอื่นๆ ได้เป็นอย่างดีและมีประสิทธิภาพ ซึ่งได้มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ Picture Me Reading ในการสอนคำศัพท์ของนักเรียนปกติและมีความต้องการพิเศษประเภทต่างๆ พบว่า หลังจากการสอนนักเรียนสามารถอ่านและแปลความหมายของคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว (Picture me reading , 2011) นอกจากนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของเคียร์อนชีอี (Sheehy, 2005) ที่ทำการศึกษาโดยใช้โปรแกรม Morphing images ซึ่งเป็นโปรแกรมที่ใช้ภาพแทรกลงไปในการสอนเพื่อพัฒนาศักยภาพการจำคำศัพท์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ขั้นรุนแรง จำนวน 8 คน ผลการวิจัยพบว่าการสอนด้วยวิธีนี้มีประสิทธิภาพและได้ผลดีกว่าการสอนด้วยวิธีที่อ่านคำเพียงอย่างเดียว

จากปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษที่ส่งผลกระทบต่อ การอ่านของนักเรียนพิเศษ ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญที่จะพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน จึงได้ศึกษาหาวิธีการสอน

ที่เหมาะสมกับนักเรียนในระดับนี้ เพื่อที่จะช่วยเหลือและสร้างความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษให้มากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยจึงนำเอาวิธีการสอนโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading มาใช้ร่วมกับการสอนอ่านเป็นคำภาษาอังกฤษที่ใช้สายตาในการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความคิดรวบยอด โดยใช้บัตรคำที่มีภาพสื่อความหมายของคำใส่ในตัวอักษรใดอักษรหนึ่ง จะสามารถช่วยให้นักเรียนพัฒนาการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษเพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะด้านการอ่านภาษาอังกฤษในระดับสูงของนักเรียนระดับดังกล่าวต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

1.3 สมมุติฐานการวิจัย

1. ความสามารถทางการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษหลังการสอนอ่านร่วมกับเทคนิค Picture Me Reading มีคะแนนไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม
2. ความสามารถในการจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading มีคะแนนไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม
3. นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading อยู่ในระดับดี

1.4 ขอบเขตงานวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ 4 ประเภท ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (ดาวน์ซินโดม) บุคคลออทิสติก และพิการซ้อน จำนวน 19 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนบ้านบางกลาง อำเภอมือง จังหวัดระนอง ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น การสอนการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

ตัวแปรตาม ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

ความสามารถในการจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

พฤติกรรมทางการเรียนโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

3. เนื้อหา

คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน จำนวน 60 คำ เรื่องสี ตนเอง เรื่องโรงเรียน อาหาร เครื่องดื่ม เรื่องนันทนาการ กีฬา สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว ซึ่งได้มาจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ระยะเวลา 15 คาบ คาบละ 45 นาที ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559

1.5 นิยามศัพท์

นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ หมายถึง เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้เป็นผู้ที่มีความจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือเนื่องด้วยการขาดความสามารถ (Disability) ไม่ว่าจะเป็นเด็กที่มีความบกพร่องประเภทสติปัญญา (ดาวน์ซินโดม) ประเภทออทิสติก และประเภทพิการซ้อน ซึ่งทางการหมายถึง เด็กที่มีความต้องการพิเศษทางการศึกษา (Special Educational Needs : SEN) ทั้งด้านการอ่าน การเขียนและภาษาที่ต้องได้รับการฝึกฝนและพัฒนา เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความสามารถไม่เหมือนกัน

ความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง ในทั้งชุดกิจกรรมทั้งหมด 3 ชุด หน่วยการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ในลักษณะการอ่านออกเสียงเป็นคำ ซึ่งจะต้องออกเสียงพยัญชนะต้นและสระได้อย่างถูกต้องตามการออกเสียงจากบัตรคำที่มีทั้งรูปภาพและสามารถบอกความหมายของคำศัพท์จากคำที่กำหนดให้ได้อย่างถูกต้อง

เทคนิค Picture Me Reading หมายถึง เทคนิคการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนใช้สายตาในการมองรูปภาพจากบัตรคำที่มีภาพต่างๆที่ช่วยในการสื่อความหมายของคำนั้นๆ เมื่อนักเรียนพิเศษมองแล้วภาพปรากฏสู่สายตาจะทำให้ให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าใจความหมายของคำศัพท์และแปลงเสียงออกมาโดยการเชื่อมโยงรูปภาพกับคำศัพท์ จนเกิดความคิดรวบยอด

แบบวัดความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง ชุดข้อสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอิงจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่านชั้นประถมศึกษาปีที่ 2, 3 และ 4 แบบทดสอบเป็นแบบประเมินระดับความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ คะแนนที่ได้จากการอ่านออกเสียง คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งได้ประเมินผลจากแบบทดสอบและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบสังเกตพฤติกรรม หมายถึง เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อสังเกตเฝ้าติดตามพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษที่มีต่อการเรียนที่มีการเทคนิค Picture Me Reading เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ แล้วจึงบันทึกผลการสังเกตลงในแบบบันทึกข้อมูล

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ชุดกิจกรรมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ที่ใช้เทคนิค Picture Me Reading และได้แนวทางที่จะช่วยพัฒนาการอ่านออกเสียงคำศัพท์สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษที่มีประสิทธิภาพ
2. ได้ทราบถึงพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษและนำไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอนในรายวิชาอื่นๆได้

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading มีการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและจัดแบ่งเป็นหัวข้อเรื่องตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

- 2.1 เด็กพิเศษหรือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้
 - 2.1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
 - 2.1.2 สาเหตุของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
 - 2.1.3 ประเภทของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
 - 2.1.4 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
 - 2.1.5 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน
 - 2.1.6 วิธีการสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน
 - 2.1.7 ปัญหาทางการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ
- 2.2 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
 - 2.2.1 ความหมายของการอ่านออกเสียง
 - 2.2.2 ทักษะการอ่านออกเสียง
 - 2.2.3 ความสำคัญของการออกเสียง
 - 2.2.4 ปัญหาในการอ่านออกเสียง
- 2.3 การสอนอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ
 - 2.3.1 ความหมายของคำศัพท์
 - 2.3.2 ความสำคัญของคำศัพท์
 - 2.3.3 จุดมุ่งหมายในการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.3.4 วิธีการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
 - 2.3.5 ขั้นตอนการสอนอ่านเป็นคำ

2.4 เทคนิค Picture Me Reading

2.4.1 ความเป็นมาและหลักการของเทคนิค Picture Me Reading

2.4.2 ขั้นตอนการสอนเทคนิค Picture Me Reading

2.4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเทคนิค Picture Me Reading

2.5 การจัดพฤติกรรมในชั้นเรียนรวม

2.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรม

2.6.1 ความหมายของชุดกิจกรรม

2.6.2 ประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

2.6.3 องค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

2.6.4 ขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้

2.6.5 การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 เด็กพิเศษหรือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

2.1.1 ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

โจน เอ็มฮาร์เวล (Harwell, 2001 น. 1) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นบุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้หรือเรียกว่า LD ซึ่งเป็นบุคคลที่มีปัญหาทางด้านการฟังการพูดการอ่าน การให้เหตุผล และการคิดคำนวณในวิชาคณิตศาสตร์ พวกเขาสามารถมองเห็นและได้ยินเหมือนคนปกติทั่วไปและมีระดับสติปัญญาตามเกณฑ์หรือบางคนอาจจะสูงกว่าเกณฑ์ พวกเขาจะมีความบกพร่องที่แตกต่างกันออกไป มีตั้งแต่อาการเล็กน้อยจนถึงขั้นรุนแรง มีปัญหาทางด้านอารมณ์ด้านความสนใจ การปรับตัวทางสังคมและสภาพแวดล้อม บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ควรจะได้รับ การวินิจฉัยตั้งแต่เริ่ม พวกเขาจำเป็นต้องได้รับการปลูกฝังพฤติกรรมพื้นฐานและการฝึกทักษะทางสังคมอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการพิเศษของแต่ละบุคคลซึ่งจะทำให้พวกเขาสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ผดุง อารยะวิญญู (2546, น. 1) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่าเด็กที่จะประสบความยุ่งยากในการเรียน หรือบางทีอาจเรียกว่า “เด็ก เรียนยาก” หมายถึงเด็กทุกคนที่ไม่สามารถเรียนหนังสือได้ดีเท่ากับเด็กทั่วไป มีปัญหาในการเรียนวิชาต่างๆ อาจเนื่องมาจากความบกพร่องทางสติปัญญา อารมณ์ สังคม หรือจิตใจ ทุกคนที่เรียนได้ไม่ดีดังเช่นเด็กปกติทั่วไปเป็นเด็กที่มีความยุ่งยากในการเรียนหรือเป็นเด็กเรียนยาก ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นเด็กที่ไม่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โอคิวปกติ จะอยู่ตั้งแต่ 90 ขึ้นไป มีสภาพ

ร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจปกติ แต่เรียนหนังสือไม่ได้ เนื่องจากสมรรถนะความสามารถในการนำข้อมูลไปใช้ เด็ก เหล่านี้มีความยากลำบากในการพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำ และหรือด้านคณิตศาสตร์

จรัสลักษณ์ จิรวินูลย์ (2546, น. 1) ได้ให้ความหมายของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ว่า ปัญหาทางการเรียนรู้ เป็นภาวะบกพร่องที่แสดงออกในรูปของปัญหาในการใช้ภาษา การเขียนการสะกดคำ และการคำนวณอย่างใดอย่างหนึ่งหรือมากกว่าเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีสาเหตุมาจากความบกพร่องในการแปลข้อมูลที่สมองทำให้ไม่สามารถเรียนรู้ได้เหมือนเด็ก คนอื่นๆ ความบกพร่องนี้ส่งผลกระทบโดยตรงต่อการเรียนทำให้ผลการเรียนต่ำกว่าที่ควรจะเป็น เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับระดับเชาวน์ปัญญาแต่ปัญหาดังกล่าวไม่ได้มีสาเหตุจากความบกพร่องทางร่างกายและการเคลื่อนไหวสายตาดูการได้ยิน ระดับสติปัญญา อารมณ์ และสภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก

กระทรวงศึกษาธิการ (2552, ออนไลน์) ได้ให้ความหมายของบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไว้ว่า ได้แก่ บุคคลที่มีความผิดปกติในการทำงานของสมองบางส่วนที่แสดงถึงความบกพร่องในกระบวนการเรียนรู้ที่อาจเกิดขึ้นเฉพาะความสามารถด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้าน คือการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ซึ่งไม่สามารถเรียนรู้ในด้านที่บกพร่องได้ ทั้ง ๆ ที่มีระดับสติปัญญาปกติ

กุลยา ก่อสุวรรณ (2553, น. 33) ได้ให้ความหมายของภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities) หรือภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้เฉพาะด้าน (Specific Learning Disabilities) หมายถึง ความผิดปกติทางกระบวนการทางจิตวิทยาพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจการใช้ภาษา การพูด หรือการเขียนอย่างน้อยหนึ่งด้าน ซึ่งเห็นได้จากปัญหาด้านการฟัง การคิด การพูดการอ่าน การเขียน การสะกด หรือการคิดหาคำตอบทางคณิตศาสตร์ แต่นิยามนี้ไม่รวมถึงเด็กที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้ที่เกิดจากความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว ความบกพร่องทางสติปัญญา ปัญหาทางอารมณ์หรือการขาดการกระตุ้นทางสิ่งแวดล้อมวัฒนธรรม และเศรษฐกิจ

คณะกรรมการภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้แห่งชาติ (กุลยา ก่อสุวรรณ, 2553, น.34) อ้างอิงจาก The National Joint Commit for Learning Disabilities : NJCLD, 1977, p.29) ได้ให้ความหมายของภาวะแอลดีว่า หมายถึง กลุ่มของความผิดปกติที่ส่งผลให้เกิดปัญหาด้านการฟัง พูดอ่านเขียน การให้เหตุผลหรือความสามารถด้านคณิตศาสตร์ ซึ่งความผิดปกตินี้เกิดเฉพาะบุคคลผู้เชี่ยวชาญสันนิษฐานว่า ความผิดปกตินี้ เกิดจากการทำงานของระบบประสาทสมองส่วนกลางบกพร่องผู้ที่มีภาวะนี้แล้วจะเป็นไปตลอดชีวิต เด็กแอลดีอาจมีปัญหาด้านการกำกับตนเอง การรับรู้ทางสังคม และปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมด้วยได้

2.1.2 สาเหตุของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

คันสนีย์ ฉัตรคุปต์(2543, น.10) ได้กล่าวว่า เนื่องจากยังไม่มีใครรู้ชัดว่า อะไรเป็นสาเหตุที่แท้จริงหรืออาจเกิดจากสาเหตุหนึ่งสาเหตุใดสาเหตุเดียวที่ทำให้เกิดความบกพร่องในการเรียนรู้ ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะค้นหาสาเหตุของความบกพร่องนี้ เนื่องจากสาเหตุนั้นมีหลากหลาย มีความสลับซับซ้อนมาก แต่อย่างไรก็ตามจากการศึกษา พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลอาจก่อให้เกิดปัญหาทางการเรียนรู้ ได้แก่

1. การได้รับบาดเจ็บทางสมอง

บุคลากรทางการแพทย์ที่ศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในหลายประเทศ มีความเชื่อว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กเหล่านี้ไม่สามารถเรียนรู้ได้คือนั้น เนื่องมาจากการได้รับบาดเจ็บทางสมอง (brain damage) อาจเป็นการได้รับบาดเจ็บก่อนคลอด ระหว่างคลอดหรือหลังคลอดก็ได้ การได้รับบาดเจ็บนี้ทำให้ระบบประสาทส่วนกลางไม่สามารถทำงานได้เต็มที่ อย่างไรก็ตามการได้รับบาดเจ็บ อาจไม่รุนแรงมาก สมองและระบบประสาทส่วนกลางยังทำงานได้ดีเป็นส่วนใหญ่ มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่บกพร่องไปบ้างทำให้เด็ก มีปัญหาในการรับรู้ ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ของเด็ก แต่ปัญหานี้ ยังไม่เป็นที่ยอมรับทั้งหมดเพราะเด็ก บางรายอาจเป็นกรณี ยกเว้นได้

2. กรรมพันธุ์

งานวิจัย เป็นจำนวนมากระบุตรงกันว่า ความบกพร่องทางการเรียนรู้บางอย่างสามารถถ่ายทอด ทางกรรมพันธุ์ได้ ดังจะเห็นได้จากการศึกษารายกรณีพบว่า เด็ก ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ บางคนอาจมีพี่น้องที่เกิดจากท้องเดียวกันมีปัญหาทางการเรียนรู้เช่นเดียวกัน หรืออาจมีพ่อ แม่ พี่น้อง หรือญาติใกล้ชิดมีปัญหาทางการเรียนรู้เช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาในการอ่าน การเขียน และความเข้าใจ มีรายงานการวิจัยที่น่าเชื่อถือได้ว่า เด็กฝาแฝดที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน (identical twin) เมื่อพบว่า ฝาแฝดคนหนึ่งมีปัญหาในการอ่าน ฝาแฝดอีก คนหนึ่งมักมีปัญหาในการอ่านด้วยเช่นกัน แต่ปัญหานี้ไม่พบบ่อยนัก สำหรับฝาแฝดที่มาจากไข่คนละใบ (fraternal twins) จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ปัญหาในการเรียนรู้อาจสืบทอดทางกรรมพันธุ์ได้

3. สิ่งแวดล้อม

สาเหตุทางสภาพแวดล้อมในที่นี้หมายถึง สาเหตุอื่นๆที่ไม่ใช่การได้รับบาดเจ็บทางสมองและกรรมพันธุ์ แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับเด็กภายหลังการคลอด เมื่อเด็กเติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดความเสีย เช่น การที่เด็กมีพัฒนาการทางร่างกายล่าช้า ด้วยสาเหตุบางประการการที่ร่างกายได้รับ สารบางประการอัน เนื่องมาจากสภาพมลพิษในสิ่งแวดล้อม การขาดสารอาหารในวัยทารกและวัยเด็ก การสอนที่ไม่มีประสิทธิภาพของครู ตลอดจน

การขาดโอกาสทางการศึกษา เป็นต้น แม้ว่าองค์ประกอบเหล่านี้อาจส่งผลทำให้สภาพการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้มีปัญหามากขึ้น (ผดุง อารยะวิญญู, 2544, น. 89)

แกรีและโรดา (Fisher, 2002, p. 6) ได้กล่าวว่า ไม่มีใครรู้ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเด็กแอลดี ไม่รู้ว่าทำไมพวกเขาถึงเป็น แอลดี ไม่รู้ว่าทำไมเด็ก แอลดี มีความบกพร่องที่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามจากการศึกษาสาเหตุเด็ก แอลดี แกรีและโรดาสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. เด็กบางคนมีปัญหาในการเรียนรู้ตั้งแต่วัยเด็ก เช่น พวกเขาจะมีความยากลำบากในการรับบอล การยืนบนเส้นตรง หรือความไม่เข้าใจในกฎเกณฑ์การเล่นเกมต่างๆ บางครั้งพวกเขาจะมีปัญหาความยุ่งยากในการพูด หรือไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่คนอื่นๆ พูด เมื่อพวกเขาเข้าเรียนปัญหาที่ตามมาคือ ปัญหาด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณในวิชาคณิตศาสตร์ การจำตัวเลขตัวอักษร แม้กระทั่งการจับปากกาในการเขียน ทั้งๆ ที่พวกเขาได้พยายามแล้ว แต่พวกเขาไม่ทราบถึงวิธีที่จะจัดการกับปัญหาความยุ่งยากเหล่านี้ ซึ่งปัญหาเหล่านี้อาจมีสาเหตุดังต่อไปนี้

1) ครอบครัวที่มีปู่ ลุง หรือพ่อแม่ที่เป็นแอลดี เด็กก็จะเป็นแอลดีด้วย แต่บางครอบครัวก็อาจจะมีแค่เพียงหนึ่งคนที่เป็นแอลดี

2) เด็กบางคนเป็นแอลดีตั้งแต่เริ่มเป็นทารก บางครั้งอาจจะเป็นก่อนที่พวกเขาจะคลอด อาจเกิดจากความเจ็บป่วยของแม่ หรือปัญหาจากการคลอดของแม่ แต่ไม่มีใครมั่นใจถึงสาเหตุที่แท้จริงว่าแอลดีเกิดขึ้นได้อย่างไรและมีสาเหตุมาจากอะไร

สรุป ได้ว่าจากผลการศึกษาสาเหตุของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ได้นำเสนอปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหาทางการเรียนรู้ได้แก่ ปัจจัยด้านพันธุกรรม พัฒนาการด้านต่างๆ ช้ากว่าวัย ปัจจัยด้านชีวเคมีในสมองและเซลล์ประสาท การบาดเจ็บ ทางสมอง หรือสมองถูกทำลาย และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม

2.1.3 ประเภทของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

กระทรวงศึกษาธิการ (2545) ได้ให้แบ่งลักษณะของความพิการไว้ 9 ประเภทดังนี้

1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น
2. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
3. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
4. บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ
5. บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
6. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา
7. บุคคลที่มีปัญหาทางพฤติกรรม และอารมณ์
8. บุคคลออทิสติก

9. พิจารณาค้น

แต่ผู้วิจัยได้เลือกหัวข้อประเภทความพิการเฉพาะที่มีนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ
อยู่ในงานวิจัยเล่มนี้มาอธิบายรายละเอียด ดังต่อไปนี้

- บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (ควาน์ซีน โคม)

บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง บุคคลที่มีพัฒนาการล่าช้ากว่าคนปกติ
ทั่วไปทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม ภาษา เมื่อวัดสติปัญญาโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานแล้ว
มีสติปัญญาต่ำกว่าบุคคลปกติและความสามารถในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่ำกว่าเกณฑ์ปกติอย่าง
น้อย 2 ทักษะ หรือมากกว่า เช่น ทักษะการสื่อความหมาย การดูแลตนเอง การดำรงชีวิตใน
บ้าน การควบคุมตนเอง สุขอนามัย และความปลอดภัย การเรียนวิชาการเพื่อชีวิตประจำวัน
การใช้เวลาว่าง การทำงาน ทักษะทางสังคม และทักษะในการใช้สาธารณสมบัติ เป็นต้น ซึ่งลักษณะ
ความบกพร่องทางสติปัญญาจะแสดงอาการแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. บกพร่องระดับเล็กน้อย ระดับเขาวัวปัญญา (IQ) ประมาณ 55-70
2. บกพร่องระดับปานกลาง ระดับเขาวัวปัญญา (IQ) ประมาณ 40-55
3. บกพร่องระดับรุนแรง ระดับเขาวัวระดับรุนแรงมาก (IQ) ประมาณ 25-40
4. บกพร่องระดับรุนแรงมาก ระดับเขาวัวปัญญา (IQ) ประมาณ 20-25

- บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ

บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ หมายถึง บุคคลที่มีความผิดปกติ
บกพร่องหรือสูญเสียอวัยวะ ส่วนใดส่วนหนึ่งร่างกายทำให้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ดีหรือมีอาการ
เกร็ง คือ อาการตึงตัวของกล้ามเนื้อ ส่วนใด ส่วนหนึ่งหรือหลายส่วน ควบคุมการทรงตัวได้ยากหรือ
ไม่ได้เลย มีการเคลื่อนไหวของแขนขาไม่สัมพันธ์กันมีอาการสั่น เดินเซ หรืออาจเป็นบุคคล
ที่บกพร่องเนื่องจากสุขภาพ หรืออุบัติเหตุ อาการชักโรคเรื้อรัง โรคติดต่อ เป็นต้น
ประเภทความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ อาจแบ่งได้ดังนี้

1. บกพร่องทางระบบประสาท เช่น บุคคลสมองพิการ (Cerebral Palsy) ไม่ใช่บุคคล
ปัญญาอ่อนแต่หมายถึง สมองส่วนที่ใช้ควบคุมกล้ามเนื้อส่วนใดส่วนหนึ่งบกพร่อง หรือสูญเสียทำ
ให้มีปัญหาในการเคลื่อนไหว ซึ่งแต่ละคนมีลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น กล้ามเนื้ออ่อนแรงหรือ
กล้ามเนื้อเคลื่อนไหวช้า ทรงตัวได้ไม่ดี ซึ่งแต่ละคนที่มากน้อยแตกต่างกันความบกพร่อง จะเกิดขึ้น
ตั้งแต่แรกเกิดถึงอายุ ประมาณ 7 ปี ลักษณะที่เห็นได้ชัดเจนของบุคคลสมองพิการ ได้แก่

- กล้ามเนื้อหดตัว เกร็ง (Spastic) เป็นลักษณะความผิดปกติของการควบคุมการ
เคลื่อนไหว เคลื่อนไหวช้ามีอาการเกร็ง ซึ่งเราจะพบบุคคลที่มีอาการในกลุ่มนี้มากที่สุด

- กล้ามเนื้อควบคุมการเคลื่อนไหวได้ยาก (Athetiod) มีลักษณะขนานไม่สัมพันธ์กันหันไปตามทิศทางต่าง ๆ

- กล้ามเนื้อตึงตัว (Ataxia) มีอาการสั่น เดินเซ ควบคุมการทรงตัวได้ไม่ดี ซึ่งเราจะพบบุคคล ที่มีอาการในกลุ่มนี้น้อยที่สุด

- แบบผสม มีลักษณะร่วมตั้งแต่ 2 ชนิด เช่น มีอาการเกร็งร่วมกับการเคลื่อนไหวของแขน ไม่สัมพันธ์กัน หันไปคนละทิศหรือมีการเกร็ง ควบคุมการทรงตัวไม่ได้มีการสั่นเดินเซ เป็นต้น

2. บกพร่องทางระบบกล้ามเนื้อและกระดูก เช่น กล้ามเนื้อเปลี่ยน ไขข้ออักเสบ เป็นต้น

3. ไม่สมประกอบมาแต่กำเนิด เช่น น้ำครั่งในสมอง แขน ขาดนิ้วหรือขาด ขา มีขนาดใหญ่ เล็กผิดปกติ เป็นต้น

4. สภาพความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพอื่น ๆ ได้แก่ บกพร่องจากอุบัติเหตุไฟไหม้ แขน ขาขาด โรคติดต่อ เช่น โปลิโอ การได้รับอันตรายจากการคลอด หรือบกพร่อง เนื่องจากสุขภาพ เช่น โรคหืด โรคหัวใจ โรคปอด โรคเอดส์ เป็นต้น

- บุคคลออทิสติก

บุคคลออทิสติก หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องพัฒนาการด้านสังคม ภาษาและการสื่อความหมาย พฤติกรรม อารมณ์ และจินตนาการ ซึ่งสาเหตุเนื่องมาจากการทำงานในหน้าที่บางส่วนของสมองที่ผิดปกติไป และความผิดปกตินี้พบได้ก่อนวัย 30 เดือน ลักษณะของเด็กออทิสติก มีดังนี้

1. มีความบกพร่องทางปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เช่น ไม่มองสบตาบุคคลอื่นไม่มีการแสดงออกทางสีหน้ากิริยาหรือท่าทางเล่นกับเพื่อนไม่เป็น ไม่สนใจที่จะทำงานร่วมกับใครไม่เข้าใจพฤติกรรมของบุคคลอื่น

2. มีความบกพร่องด้านการสื่อสาร ทั้งการใช้ภาษาพูด ความเข้าใจภาษา การแสดงกิริยาสื่อความหมาย ซึ่งมีความบกพร่องหลายระดับ ตั้งแต่ไม่สามารถพูดสื่อความหมายได้เลย หรือคนพูดได้แต่ไม่สามารถสนทนาโต้ตอบกับผู้อื่นได้อย่างเข้าใจ บางคนพูดแบบเสียงสะท้อนหรือพูดเลียนแบบทวนคำพูด บางคนจะพูดซ้ำในเรื่องที่ตนเองสนใจ มีการใช้สรรพนามสลับที่ระดับเสียงพูดอาจมีความผิดปกติ บางคนพูดโทนเสียงเดียว บางคนพูดไม่มีความหมาย

3. มีความบกพร่องด้านพฤติกรรมและอารมณ์ บางคนมีพฤติกรรมซ้ำๆ ผิดปกติ เช่น เล่น โบกมือไปมาหรือหมุนตัวไปรอบ ๆ เดินเขย่งเท้าปลาย ท่าทางเดินงุ่มง่าม ยึดติดโดยไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลงใดๆการแสดงออกทางอารมณ์ไม่เหมาะสมกับวัยบางคนร้องไห้หรือหัวเราะโดยไม่มีเหตุผล บางคนมีอาการก้าวร้าว รุนแรงเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

4. มีความบกพร่องด้านการรับรู้และประสาทสัมผัส การใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ การรับรู้ทางการเห็นการตอบสนองต่อการฟัง การสัมผัส การรับกลิ่นและรส มีความแตกต่างกัน ในแต่ละบุคคล บางคนชอบมองแสง บางคนตอบสนองต่อเสียงผิดปกติ รับเสียงบางเสียงไม่ได้ ด้านรับสัมผัสกลิ่นและรส บางคนตอบสนองช้าหรือไว หรือแปลกว่าปกติ เช่น ชอบดมของเล่น เป็นต้น

5. มีความบกพร่องด้านการใช้วัยวะต่าง ๆ อย่างประสานสัมพันธ์กัน การใช้ส่วนต่าง ๆ ของร่างกายรวมถึงการประสานสัมพันธ์ของกล้ามเนื้อขนาดใหญ่และมัดเล็กมีความบกพร่องบางคนเคลื่อนไหวขี้เกียจผิดปกติไม่คล่องแคล่ว ท่าทางเดินหรือวิ่งแปลก การใช้กล้ามเนื้อมัดเล็กในการหยิบจับไม่ประสานกัน

6. มีความบกพร่องด้านจินตนาการ ไม่สามารถแยกเรื่องจริงเรื่องสมมุติ หรือประยุกต์วิธีการจากเหตุการณ์หนึ่งไปยังอีกเหตุการณ์หนึ่งได้ เข้าใจสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ยาก เล่นบทบาทสมมุติไม่เป็น จัดระบบความคิด ลำดับความคิด ลำดับความสำคัญก่อนหลัง คิดจินตนาการจากภาษาได้ยาก ทำให้เกิดอุปสรรค

7. มีความบกพร่องด้านสมาธิมีความสนใจสั้น ไม่อยู่นิ่ง

- บุคคลพิการซ้อน

บุคคลพิการซ้อน (Mutiple Handicapped) หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องตั้งแต่อย่างขึ้นไปในบุคคล เดียวกันอาจแบ่งตามลักษณะได้ตามความพิการที่เห็นชัดเจน เช่น

1. บกพร่องทางการเห็นร่วมกับบกพร่องอื่นๆ เช่น การได้ยิน สติปัญญา ร่างกาย การเรียนรู้ สมาธิสั้น เป็นต้น

2. บกพร่องทางร่างกายร่วมกับบกพร่องอื่นๆ เช่น สติปัญญา การเห็น การได้ยิน การเรียนรู้ บุคคลออทิสติก สมาธิสั้น เป็นต้น

3. บกพร่องทางสติปัญญาร่วมกับบกพร่องอื่น ๆ เช่น สติปัญญา การเห็น ร่างกาย การเรียนรู้สมาธิสั้น เป็นต้น

4. บกพร่องทางสติปัญญากับบกพร่องอื่น ๆ เช่น ร่างกาย ออทิสติก สมาธิสั้น เป็นต้น

ลักษณะความพิการซ้อนมีมากมายหลายประเภท โดยอาจจับคู่ๆ ดังกล่าวข้างต้นหลายคนมีลักษณะความพิการซ้อนมากกว่า 2 อย่าง และมีความต้องการพิการพิเศษแตกต่างกัน ต้องได้รับการช่วยเหลือตามความต้องการเพื่อพัฒนาให้เต็มตามศักยภาพของแต่ละบุคคล

2.1.4 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

ศิริยา นิยมธรรม(2542, น.243) และสันสนีย์ นัตรคุปต์ (2543, น.10) ได้เสนอลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ไว้ในทำนองเดียวกันว่า เป็นภาวะที่ไม่สอดคล้องกันระหว่าง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับ ความสามารถทางสติปัญญาของเด็กกล่าวคือ เขาไม่สามารถเรียนรู้ได้เต็ม ตามศักยภาพทางสติปัญญาของเขา นอกจากนี้เด็ก ที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้จะมีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวด้วย รวมถึงอาจจะมีปัญหาทางด้านทักษะทางสังคมและปัญหาทางจิตใจร่วมด้วยส่งผลให้ศักยภาพของเขาลดลง ขาดความมั่นใจในตนเองและเกิดปัญหาการปรับตัวเข้ากับสังคม

ผดุง อารยะวิญญู(2544, น.118) ได้กล่าวว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีปัญหาในด้านต่อไปนี้

1. มีปัญหาในการเรียน เช่น ปัญหาด้านการอ่าน การเขียน และคณิตศาสตร์
 2. ปัญหาทางภาษา เช่นปัญหาด้านการพูด การใช้ภาษา ซึ่งอาจแบ่งออกได้ดังนี้
 - 2.1 การอ่าน เด็กจะอ่านข้ามบรรทัด จับหนังสือแทบชิดหน้า อ่านหนังสือไม่ออก ไม่ยอมอ่านตามที่ครูสั่ง
 - 2.2 การจำคำ อ่านข้ามคำ ใช้คำอื่นแทนคำที่อ่าน อ่านสลับกัน อ่านออกเสียงผิด อ่านซ้ำ อ่านไม่ออก
 - 2.3 ความเข้าใจ จำเรื่องที่อ่านไม่ได้ ไม่เข้าใจเรื่องที่อ่าน จำขั้นตอนของเรื่องที่อ่านไม่ได้ จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและจับใจความเรื่องที่อ่านไม่ได้
 - 2.4 ลักษณะอื่นๆ เช่น อ่านทีละคำ ทีละพยางค์ อ่านด้วยเสียงที่สูง ไม่สามารถนำพยางค์ มารวมกันเป็นคำได้ ไม่เข้าใจความหมาย รวมไปถึงการไม่เว้นวรรคในขณะที่อ่าน
 3. มีความบกพร่องทางการรับรู้ หมายถึงการใช้ประสาทสัมผัสเพื่อจำแนก จำและแปลความหมาย โดยเฉพาะด้านต่อไปนี้
 - 3.1 การรับรู้ทางสายตา เด็กจะมีปัญหาในการใช้สายตา เช่นมองเห็นภาพแต่ไม่สามารถอธิบายภาพที่เห็นได้
- การปรับตัว ซึ่งลักษณะแต่ละด้านมีความเชื่อมโยงกัน ไม่มีด้านใดที่สามารถทำงานได้อย่างอิสระโดยไม่เกี่ยวข้องกับด้านอื่น ดังนั้นการมองเด็กแอลดีควรมองภาพรวมคือ พิจารณาที่เด็กทั้งคนมากกว่าการแยกพิจารณาแต่ละด้าน(ผดุง อารยะวิญญู, 2544 น.12) ได้กล่าวถึงลักษณะโดยรวมของเด็ก แอลดี ไว้ดังนี้

- ปัญหาทางความคิดและความจำ

1. มีความสนใจสั้น
2. มีความจำสั้น
3. การเคลื่อนไหวช้า
4. ขาดกระบวนการคิด

5. แก้ปัญหาไม่เป็น
6. การรับรู้ไม่ดี
 - ปัญหาในการเรียน
 1. ทักษะการอ่านเบื้องต้น
 2. ทักษะการฟัง
 3. ทักษะการพูด
 4. ทักษะการเขียน
 5. ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ
 6. ทักษะทางคณิตศาสตร์เบื้องต้น
 - 7. การใช้เหตุผลทางคณิตศาสตร์
 - ปัญหาทางอารมณ์และสังคม
 1. อยู่คนเดียวไม่ค่อยได้
 2. อารมณ์ไม่คงที่
 3. เสียสมาธิง่าย
 4. ขาดทักษะทางสังคม
 5. ขาดแรงจูงใจ
 6. ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง

สันสนีย์ ฉัตรคุปต์(2551, ออนไลน์) กล่าวถึง ลักษณะของเด็ก แอลดี เพิ่มเติมไว้ว่าสิ่งที่ควรพิจารณา คือ ผลการเรียนของเด็ก ถ้าเด็ก สอบได้ 49 - 50 เปอร์เซนต์ ซึ่งได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ก็ต้องดูสาเหตุว่าเกิดจากอะไร สิ่งแรกก็คือ การตรวจไอลิวจะทำให้ครูรู้ว่าสมองเด็กพัฒนาการสมวัยหรือไม่ ถ้าเด็กอายุ 9 ขวบ เรียนอยู่ชั้น ป.4 ไอลิวเฉลี่ยอยู่ประมาณ 90 - 100 ถือว่าปกติ ถ้าไอลิวปกติแปลว่าสมองมีพัฒนาการเหมือนเด็ก 9 ขวบทั่วไปก็ควรจะเรียนหนังสือได้เหมือนเพื่อน ควรสอบได้เฉลี่ย 60 - 80 เปอร์เซนต์ ดังนั้นจะต้องตรวจสอบไอลิวก่อน โดยนักจิตวิทยาที่เชี่ยวชาญด้านนี้ ถ้าตรวจสอบออกมาแล้วพบว่าเด็กมีไอลิว 50 - 60 ถือว่าเด็กเรียนช้าจึงมีปัญหาการเรียน ผลการสอบจึงได้คะแนนไม่ดี ถ้าเด็กมีไอลิวต่ำอย่างนี้ไม่ถือว่าเป็นแอลดี จากลักษณะของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ สามารถสรุป ได้ว่านักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีลักษณะคล้ายกับเด็กที่มีความบกพร่องประเภทอื่นและเด็กปกติบางคนซึ่ง เป็นภาวะที่ไม่สอดคล้องกันระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับความสามารถทางสติปัญญา นอกจากนี้ยังมีปัญหาในด้านการเรียนทักษะทางวิชาการ ทางภาษา ความคิดและความจำรวมถึงปัญหาทางอารมณ์และสังคมด้วย

2.1.5 ลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

ศรียา นิยมธรรม (2540, น.42) ได้กล่าวถึง พฤติกรรมการอ่านของเด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้ด้านการอ่าน ได้แก่ ขมวดคิ้วนี้หน้าขณะที่อ่าน อ่านหลงบรรทัด อ่านสลับคำ อ่านข้ามคำ อ่านสลับตัวอักษร อ่านซ้ำคำ อ่านออกเสียงไม่ชัด จับใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้ หรือเรียงลำดับเรื่องที่อ่านไม่ได้ เล่าเรื่องที่อ่านไม่ได้

ผดุง อารยะวิญญู (2544, น. 22) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านไว้ว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านอาจมีพฤติกรรมดังนี้

1. จำตัวอักษรไม่ได้ ทำให้อ่านเป็นคำไม่ได้
2. จำตัวอักษรได้บ้าง แต่อ่านเป็นคำไม่ได้
3. ความสามารถในการอ่านต่ำกว่านักเรียนอื่นในชั้นเรียนเดียวกัน
4. ระดับสติปัญญาของเด็กอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย หรือสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ย เมื่อวัดโดยใช้แบบทดสอบเชาว์ปัญญาที่เชื่อถือได้
5. เด็กบางคนอาจมีความไวในการใช้สายตา
6. เด็กบางคนอาจมีความไวในการฟัง
7. พูดยไม่เป็นประโยค
8. เด็กสามารถเข้าใจภาษาได้ดี หากให้เด็กฟัง หรือมีคนอ่านหนังสือให้ฟัง หรือฟังจากเทป แต่ถ้าให้อ่านเองเด็กจะอ่านไม่ได้ อ่านไม่เข้าใจ หรือจับใจความสำคัญไม่ได้
9. อ่านคำโดยสลับตัวอักษร เช่น
 - กบ เป็น บก
 - มอง เป็น งอม
 - ยอด เป็น ดอย
 - กบ เป็น บาก เป็นต้น
10. ไม่เข้าใจว่าตัวอักษรใดมาก่อน – หลัง ตัวอักษรใดอยู่ทางซ้าย หรือทางขวา
11. ไม่สามารถแยกแยะเสียงสระในคำได้ เช่น ระหว่างคำว่า น้ำลง กับ แมลงเด็กมักอ่านคำว่า แมลง เป็น แม- ลง หรือ มะ – แล – ลง หรือ มะ – แม- ลง เป็นต้น

2.1.6 วิธีการสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน

ผดุง อารยะวิญญู (2546, น. 49) ได้สรุปวิธีการสอนอ่านสำหรับเด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. การฝึกให้รู้จักพยัญชนะ และสระ
2. การจำแนกตัวอักษรที่มีลักษณะหรือรูปร่างคล้ายกัน เช่น ก กับ ด และ ฆ

3. การสอนเป็นคำเป็นวิธีหนึ่งที่สอนเด็กเริ่มเรียนภาษาไทย โดยให้เด็กออกเสียงตามครู เมื่อเด็กเรียนรู้คำศัพท์จึงสอนวิธีประสมคำ คำที่นำมาใช้สอนในช่วงแรกควรเป็นคำง่ายๆที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

4. การวิเคราะห์คำ ซึ่งเป็นวิธีที่ช่วยให้เด็กอ่านออก โดยให้เด็กรู้ว่าคำแต่ละคำประกอบด้วยพยัญชนะ สระและตัวสะกด คำหนึ่งคำอาจมีพยางค์เดียว หรือหลายพยางค์ก็ได้

5. วิธีโฟนิกส์ เป็นการนำหลักการทางภาษาศาสตร์มาใช้ในการสอนอ่านการสอนเสียงในภาษา ได้แก่ เสียงพยัญชนะ และเสียงสระ

6. การบันทึกชี้นำเป็นการช่วยให้เด็กรู้ และเข้าใจคำสำคัญในเรื่องที่อ่านหลังจากนั้นจึงนำคำสำคัญมารวมเข้าด้วยกัน เพื่อให้เด็กเข้าใจเรื่องที่กำลังอ่าน รวมทั้งการใช้สื่อทางสายตา เช่น การขีดเส้นให้คำสำคัญของเรื่อง การพิมพ์ตัวหนา หรือตัวเอน เมื่อเด็กฝึกจนเกิดทักษะจึงลดขนาดตัวอักษรให้เท่าปกติ และไม่มีการขีดเส้นได้อีก

7. วิธีก้างปลา ใช้หลักเดียวกันกับการบันทึกชี้นำแต่ใช้รูปก้างปลาแทนสื่อทางสายตา โดยให้ก้างปลาใหญ่แทนใจความสำคัญของเรื่อง และมีแขนงของก้างปลาที่มีขนาดเล็กลงซึ่งแทนใจความสำคัญที่รองลงมา

8. วิธีกำหนดคำสำคัญของเรื่อง มาจากภาษาอังกฤษว่า Story Mapping ซึ่งมีผู้ใช้ภาษาไทยแทน หลายคำขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ที่นำไปใช้ วิธีนี้ครูกำหนดคำสำคัญไว้ตรงกลางและใช้ตัวอักษรขนาดใหญ่ เพื่อให้เด็กหาคำที่เกี่ยวข้องกับคำที่อยู่ตรงกลาง ซึ่งเป็นคำที่เป็นส่วนย่อยของคำสำคัญ โดยกำหนด ให้ตัวอักษรของคำนั้นๆ มีขนาดเล็กลง ครูเขียนคำบนกระดานและให้เด็กฝึกอ่านคำนั้นๆ

2.1.7 ปัญหาทางการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษ

อินทิรา ศรีประสิทธิ์ (2552, ออนไลน์) ได้กล่าวว่า ในปัจจุบันปัญหาความบกพร่องในการเรียนภาษาอังกฤษของคนไทยขยายวงกว้างคนไทยส่วนมากประมาณ 70-80% มีอาการภาษาอังกฤษบกพร่อง หรือที่เราเรียกว่าดิสเล็กเซีย (dyslexia) ซึ่งหมายถึง ความไม่สามารถในการเรียนรู้ที่จะฟัง พูด หรือ อ่านภาษาอังกฤษได้คล่องและอย่างถูกต้องชัดถ้อยชัดคำ

Dyslexia คือ ความบกพร่องทางด้านภาษาซึ่งเป็นอุปสรรคเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ด้านภาษา ความบกพร่องทางการอ่านของแต่ละบุคคลจะแสดงให้เห็นถึงปัญหาความยุ่งยากความเข้าใจ และทักษะการพูด (International Dyslexia Association, 2012)

โรบิน แอลชวาส (Schwarz, 2002) ได้กล่าวถึงลักษณะของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในภาษาแม่ก็จะส่งผลกับการเรียนภาษาที่สองด้วย

เช่น คำเป็นที่มีปัญหาการสะกดคำในภาษาสเปน ก็จะมีปัญหาในการสะกดคำภาษาอังกฤษด้วย

2. นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่มีความบกพร่องเล็กน้อยในภาษาแม่ บางครั้งพวกเขาอาจมีความบกพร่องรุนแรงในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจเกิดขึ้นจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1) การอ่านออกเสียงคำในภาษาแม่บางคำมีความคล้ายกันกับการอ่านออกเสียงคำในภาษาอังกฤษ ทำให้นักเรียนมีความสับสนและมีความยากลำบากในการอ่าน

2) นักเรียนจะใช้วิธีการเรียนรู้การพูดภาษาแม่จากการอ่านและการเขียนโดยใช้ความคุ้นเคย แต่ในประเพณีและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันจะทำให้ นักเรียนจะต้องเรียนรู้ภาษาใหม่อีกครั้ง จึงส่งผลให้นักเรียนมีความสับสนและมีความยากลำบากในการอ่าน

3) ภาษาบางภาษานักเรียนไม่ต้องใช้ความพยายามในการสะกดและการอ่านมากเท่ากับภาษาอังกฤษ

3. ความบกพร่องทางกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้จะส่งผลต่อการสะกดคำ การเขียน กระบวนการรับข้อมูล และความคิดรวบยอดด้านนามธรรมซึ่งความบกพร่องดังกล่าวทำให้มีความยากลำบากในการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง

4. จากการศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้พบว่า นักเรียนสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดีเหมือนเจ้าของภาษา ถึงแม้ว่าการเรียนไวยากรณ์จะไม่ดี นักเรียน ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ส่วนใหญ่จะมีความบกพร่องในทักษะการเขียนและทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

5. จากงานวิจัยในหลายๆปีที่ผ่านมา ผลการวิจัยพบว่า สถิติปัญญากับความสามารถในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างแน่นอน

หลุยส์ สเปียร์ - สเวอร์ลิง(Swerling, น. 2006) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านและนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้มีอัตราเสี่ยง ต่อความไม่ประสบความสำเร็จในการอ่าน ด้วยเหตุผลที่ต่างกันคือ นักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ด้านการอ่านจะมีปัญหาความยุ่งยากภายในซึ่งเกี่ยวข้องกับ ความบกพร่องในกระบวนการเชื่อมโยงการฟัง และ การแยกเสียงในการอ่าน อันเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ การจำคำทำให้มีความยากลำบากในการอ่าน ส่วนนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาที่สองพวกเขาจะสามารถเรียนรู้และสามารถอ่านคำในภาษาแม่ของพวกเขาได้ เป็นปกติ แต่เนื่องจาก นักเรียนกลุ่มนี้ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในทักษะการพูดและการเขียนมากพอ จึงส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในทักษะการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ไม่ดีพอ ส่วนนักเรียนที่มี

ปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านจะมีความบกพร่องทางภาษาอังกฤษหรือไม่นั้น จะต้องดูจากสภาพการณ์แวดล้อมของตัวนักเรียนและจะต้องได้รับการวินิจฉัยก่อนถึงจะตัดสินใจหรือระบุได้ว่าสาเหตุของความบกพร่องของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านในการเรียนภาษาอังกฤษอาจมีสาเหตุดังต่อไปนี้

1. เด็กที่มีความล่าช้าทางภาษาพูดหรือมีความบกพร่องในภาษาแม่
2. เด็กที่มีบกพร่องในการพัฒนาความสามารถในทักษะการอ่านและเขียนในภาษาแม่
3. พ่อแม่ คนในครอบครัว หรือครูผู้สอนที่มีความบกพร่องในการอ่าน
4. เด็กที่มีความบกพร่องด้านภาษา เช่น การรับรู้หน่วยเสียงในภาษาแม่และภาษาอังกฤษ

2.2 ความหมายในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.2.1 ความหมายของการอ่านออกเสียง

นักศึกษและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้หลายลักษณะแตกต่างกันดังนี้

พิสมัย วีรศิลป์ (2533, น.23) ได้สรุปความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านคือกระบวนการทางสมองหรือกระบวนการทางความคิดอันเกิดจากสายตาดูดรหัสความหมายของภาษาที่อ่านหรือที่ผู้เขียนเรียงไว้ แต่ละลำดับคำ วลี ประโยคไปจนถึงข้อความที่เป็นอนุภาคเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเข้าสู่สมองแล้วตีความข้อมูลนั้น เพื่อแยกแยะรายละเอียดต่อไป นับเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อน มีองค์ประกอบหลายประการและการที่ผู้อ่านจะเข้าใจสิ่งที่อ่านได้นั้น จะต้องมีการฝึกฝนในด้านต่างๆ

บำรุง ไตรรัตน์(2534, น. 112) กล่าวว่า การอ่าน คือการแปลความสัญลักษณ์ภาษาเขียนหรืออักษร ผู้อ่านต้องรับรู้ความหมายของสัญลักษณ์และเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ก่อนที่ผู้อ่านจะเข้าใจต้องเข้าใจสัญลักษณ์การเขียนแทนภาษาพูด

ภูมิ หุราพันธ์(2530, น. 11) ได้ให้ความหมายการอ่านออกเสียง(Pronuciation) ที่ใช้กันอย่างกว้างๆสำหรับภาษาอังกฤษว่า คือการผสมเสียงเป็นคำและผสมคำเป็นประโยคและต้องมีหลักใหญ่ที่ต้องปฏิบัติอยู่ 4 ประการ คือ

1. การทำเสียงต่างๆแต่ละเสียงในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง
2. การผสมเสียงนั้นๆเข้าเป็นคำ
3. การลงเสียงหนักให้ตรงพยางค์ในคำที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์
4. การใช้จังหวะหนักเบาและเสียงสูงต่ำในวลีและประโยคได้อย่างเหมาะสม

นอกจากนี้ยังกล่าวได้ว่า การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษมีเรื่องที่ต้องเรียนรู้อีกหลายอย่าง เช่น การกลายเสียงของคำ (Changes in Pronunciation) การออกเสียงตามที่สะกด (Spelling Pronunciation) การออกเสียงที่เป็นมาตรฐาน (Standard Pronunciation) และหลักสัทศาสตร์ (Phonetics Principles)

การศึกษาธรรมชาติของเสียงพูด กระบวนการเปล่งเสียงและการออกเสียงเรียกว่า วิชา สัทศาสตร์ (Phonology) นักสัทศาสตร์จะศึกษาลักษณะของการออกเสียงตามหลักวิทยาศาสตร์ที่ว่า ด้วยการออกเสียงส่วนการศึกษาเสียงในคำพูดเรียกว่า Phonology ซึ่งศึกษาความเกี่ยวโยงของเสียง ในภาษา นักเรียนศึกษาได้ใช้การวิเคราะห์ความเกี่ยวโยงของเสียงเหล่านี้ได้ ในการนำเสนอ ความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรเพื่อนำมาช่วยในการอ่าน ความสัมพันธ์ของเสียงตัวอักษรนี้ ก่อนข้างจะซับซ้อน เนื่องจากการออกเสียงไม่ได้กำหนดว่า ตัวอักษรแต่ละตัวสามารถออกเสียงได้ เพียงเสียงเดียว แต่ความเป็นจริงแล้วตัวอักษรหนึ่งตัวสามารถออกเสียงได้หลายเสียง

เดล (1971, น.4) ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่านเป็นการให้ความหมายแก่ สัญลักษณ์ที่สมมุติขึ้น เพื่อจะถอดความจากสัญลักษณ์นั้นๆ ผู้อ่านจะมีความรู้สึกร่วมกับผู้เขียนและการอ่านเป็นของคู่กัน ผู้เขียนเปรียบเสมือนฝ่ายผลิตส่วนการอ่านเปรียบเสมือนฝ่ายบริโภค

กูดแมน (1973, น.51) กล่าวว่า การอ่านเป็นการเคทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguistics) กระบวนการทั้งหมดต้องผ่านกระบวนการทางสมองและผู้อ่านต้องมีการเด เหตุการณ์ล่วงหน้า โดยอาศัยพื้นฐานความรู้และประสบการณ์เดิม

2.2.2 ความสำคัญของการอ่านออกเสียง

การศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันประสบกับอุปสรรคปัญหา ด้านต่างๆ เช่น ปัญหาด้านการฟัง ปัญหาด้านการอ่าน เขียน และปัญหาด้านการอ่านออกเสียงดังที่ ประนอม สุรัสวดี (2531) กล่าวว่า มีผู้เรียนภาษาต่างประเทศจำนวนมากที่ไม่สามารถออกเสียง เหมือนเจ้าของภาษาและในปัจจุบันเสียงภาษาอังกฤษบางเสียงก็ยังเป็นปัญหาในการออกเสียง สำหรับคนไทยและยังพบว่า แม้ว่าผู้เรียนจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับการออกเสียงตามทฤษฎีแต่ในทาง ปฏิบัติผู้เรียนก็ยังไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ความผิดเพี้ยนหรือความผิดพลาดที่เกิดขึ้นใน การออกเสียงนั้น มีตั้งแต่ในระดับที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อความหมายไปจนถึงระดับที่ ก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารความหมายได้ นอกจากนี้ (จิรนนท์ เมฆวงษ์ 2550, น. 4) ยังได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ในการออกเสียงผู้เรียนชาวไทยมักจะเลือกใช้เสียงที่คุ้นเคยและใช้เสียงที่มีอยู่ ในภาษาแม่ของตนแทนเสียงภาษาอังกฤษตัวอย่าง เช่น การใช้ ร ในภาษาไทยแทนเสียง “r” ในภาษาอังกฤษในคำว่า rain , right แต่ว่าผู้เรียนเลือกใช้เสียง “r” กลายเป็น light เป็นต้น

สำหรับคนไทยนั้นมีปัญหามากมายในการออกเสียงภาษาอังกฤษเนื่องมาจากความแตกต่างระหว่างระบบเสียงภาษาอังกฤษกับระบบเสียงภาษาไทย ทั้งนี้เนื่องมาจากประการแรกเสียงภาษาอังกฤษ บางเสียงไม่มีในภาษาไทย ประการที่สองคือ เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษคล้ายในภาษาไทย แต่มีประเด็น ที่แตกต่างกันหลายอย่างและประการสุดท้ายเสียงควบกล้ำในภาษาอังกฤษหลายเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2544 น. 8) ดังอธิบายโดยละเอียดถึงปัญหาในการออกเสียงซึ่งสอดคล้องกับที่ (บำรุง ไตรรัตน์, 2524 น. 9) ได้ระบุว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของนักเรียนไทย ภาษาแม่กับระบบเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น การรู้แต่คำศัพท์และโครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอถ้าผู้เรียนไม่สามารถออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถเข้าใจได้ ก็ยังไม่ถือว่าสามารถใช้ภาษานั้นในการสื่อสารได้

การเรียนรู้การออกเสียงอย่างเจ้าของภาษาเป็นสิ่งสำคัญดังนั้นการที่จะให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาและป้องกันมิให้ผู้เรียนออกเสียงผิด จึงควรสร้างพื้นฐานและปลูกฝังลักษณะนิสัยในการออกเสียงให้ผู้ถูกต้องชัดเจนตั้งแต่เด็กในระดับเริ่มหรือระดับประถมนั่นเอง นักเรียนควรได้รับการสอนอย่างถูกต้องมาตั้งแต่ต้น ถ้ามิเช่นนั้นนักเรียนจะลอกเลียนแบบการออกเสียงที่ผิดๆ ทำให้เป็นปัญหาที่แก้ยากในภายหลัง ดังนั้นการสอนภาษาหากเริ่มได้เร็วมากเท่าไรจะได้ผลดียิ่งขึ้น (Lenneberg, 1976)

2.2.3 ปัญหาในการออกเสียง

จิรนนท์ เมฆวงษ์(2550, น.9) ได้อธิบายถึงปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษไว้ว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจำนวนมากไม่มากที่สามารถออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษา คนไทยที่เรียนภาษาต่างประเทศน้อยคนที่จะมีความสามารถในการออกเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษาทั้งมีสาเหตุมาจาก

1. ไม่มีโอกาสใช้ภาษา คนไทยส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสที่จะได้ยิน ได้ฟังอย่างต่อเนื่องกัน ช่วงระยะนานๆพอสมควร ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป มีเวลาค่อนข้างจำกัด นักเรียนจึงขาดโอกาสที่จะได้ยิน ได้ฟังภาษา แม้ว่าจะมีโอกาสได้ยินบ้าง ภาษาที่ได้ยินได้ฟังในชั้นเรียนก็อาจไม่ใช่ภาษาที่ถูกต้องเสมอไปคนไทยไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการดำเนินชีวิตประจำวัน ดังนั้นตัวอย่างภาษาอังกฤษที่ดีในสถานการณ์ต่างๆจึงไม่ค่อยมี แตกต่างจากผู้ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีเจ้าของภาษาเป็นส่วนใหญ่ หรือผู้ที่เจริญเติบโตในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษ เช่น เด็กไทยที่ติดตามผู้ปกครองไปอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ กับเพื่อนฝูงเป็นภาษาอังกฤษตลอดเวลา เสียงภาษาอังกฤษจึงค่อยๆซึมซาบในสมองเด็ก เด็กก็จะเลียนเสียงของเจ้าของภาษาและออกเสียงได้อย่างใกล้เคียงเจ้าของภาษา

2. อายุ เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนภาษาออกเสียงเลียนสำเนียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาในกรณีทั่วไป เด็กจะสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีกว่าผู้ใหญ่ แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้ใหญ่จะไม่มีความสามารถเรียนรู้เรื่องระบบเสียง เพียงแต่จะเรียนรู้ได้ยากลำบากกว่าเด็ก อย่างไรก็ตามถ้าเด็กไม่มีโอกาสได้ยิน ได้ฟัง และไม่มีโอกาสในการสัมผัสภาษามากพออย่างที่กล่าวมาแล้ว อายุมิได้ทำให้เด็กมีภาษามากกว่าผู้ใหญ่ในเรื่องการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมากเท่าใดนัก

3. ความถนัด เราจะสังเกตได้ว่าเวลาเด็กได้เริ่มเรียนรู้สิ่งต่างๆ บางคนจะเริ่มเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้เร็วกว่าคนอื่นความสามารถในการเรียนรู้สิ่งใหม่นั้น เรียกว่า ความถนัด (Aptitude) ความถนัดมีบทบาทมากในการเรียนภาษาใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรียนเป็นวิชาหนึ่งในโรงเรียนหรือเรียน เมื่อเด็กเริ่มโตมากพอแล้ว หรือเรียนเมื่อเป็นผู้ใหญ่ เราจะเห็นว่าบางคนมีความสามารถที่จะได้ยินเสียงต่างๆ ได้ดี จะสามารถเลียนเสียงได้ดีกว่าอีกหลายๆ คน ความถนัดทางภาษามีความสัมพันธ์กับอายุ เนื่องจากความสามารถในการเรียนรู้ภาษาใหม่นั้นจะลดลงเมื่ออายุมากขึ้น

4. เจตคติ นอกจากความถนัดแล้ว เจตคดียังมีบทบาทสำคัญที่จะบ่งชี้ได้ว่าผู้เรียนจะสามารถออกเสียงได้ดีหรือไม่ เด็กส่วนใหญ่จะไม่นึกถึงว่า เสียงที่พูดของตนเองจะเป็นอย่างไร เด็กมักจะเลียนเสียงรอบข้างได้โดยไม่วิเคราะห์ว่าคนเหล่านี้ออกเสียงคำพูดต่างๆ อย่างไร ด้วยเหตุนี้เด็กที่เรียนกับครูที่ออกเสียงได้ดีมักจะออกเสียงได้ดี เป็นต้น ส่วนผู้ที่เรียนภาษาอายุมากและเคยเรียนการออกเสียงที่ผิดๆ มาแล้ว มักจะคอยกังวลกับวิธีการออกเสียงของตัวเองเวลาพูด ถ้าพิจารณาในแง่ชีววิทยาลดดิวิทยาแล้ว การที่ผู้พูดคอยกังวลว่าจะออกเสียงได้ถูกต้องหรือไม่ นั้น ทำให้ยากกับการเรียนภาษา นอกจากนี้คนไทยบางคนไม่อยากจะพูดให้เหมือนเจ้าของภาษา เพราะกลัวถูกกล่าวหาว่าคัดเสียงไม่เป็นธรรมชาติ เป็นต้น

5. ความแตกต่างระหว่างระบบเสียงในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ เราทราบว่าแต่ละภาษามีระบบเสียง ระบบคำ ระบบความหมายตลอดจนการสร้างประโยคของตนเอง ถ้าเรียนภาษาที่มีระบบต่างๆ ใกล้เคียงกับผู้เรียนก็จะไม่ยากลำบากเท่าใด ภาษาที่มีระบบแตกต่างกันมากเท่าใดก็ยิ่งเป็นอุปสรรคต่อการออกเสียงของผู้เรียนมากเท่านั้น

สำหรับคนไทยที่มีปัญหามากมายในการออกเสียงภาษา เนื่องมาจากความแตกต่างของระบบเสียงระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย ซึ่งเกิดขึ้นจากสาเหตุดังนี้

1. เสียงภาษาอังกฤษบางเสียงไม่มีในภาษาไทย ครูสอนภาษาอังกฤษต้องฝึกเป็นพิเศษเพื่อให้เด็กได้ยินเสียงเหล่านั้นอย่างชัดเจน เช่นเสียง /s/, /z/, /v/ เป็นต้น

2. เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษคล้ายกับเสียงในภาษาไทย แต่มีประเด็นที่แตกต่างกันหลายอย่าง เช่น เสียง /r/ ในภาษาอังกฤษเทียบได้กับเสียง ร ในภาษาไทย แต่เวลาออกเสียง ร

นั้น ปลายลิ้นจะแตะกับเพดานปาก ส่วนเสียง /r/ ในภาษาอังกฤษนั้นปลายลิ้น ไม่ต้องแตะกับเพดานปากปลายลิ้นจะม้วนก่อนไปทางหลังและกระดกขึ้น

3. เสียงควบกล้ำในภาษาอังกฤษหลายเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย เช่น /sp/, /tr/, /-ts/, /-lz/ เป็นต้น

2.3 การสอนอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ

2.3.1 ความหมายของคำศัพท์

คำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของการเรียนภาษา นักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของคำศัพท์ไว้ดังนี้

ศิธร แสงธนู และ คิด พงษ์ทัต (2541, น. 35) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์หมายถึง กลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่งซึ่งมีทั้งความหมายให้รู้ว่าเป็นคน สิ่งของ อาการหรือลักษณะอาการอย่างใดอย่างหนึ่ง

พรสวรรค์ สิปโป (2550, น. 128) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์คือ หน่วยเสียงหลายๆ หน่วยเสียง หรือคำมารวมกันเป็นข้อมูลที่รวบรวมความหมายและการออกเสียงของคำที่ใช้ในการสื่อสาร

วิกิพีเดีย (2011) ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ว่า คำศัพท์คือ กลุ่มคำในภาษาที่ใช้เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการสื่อสารและการหาความรู้จากความหมายของคำศัพท์ที่กล่าวมาแล้วนั้น สรุปได้ว่า คำศัพท์คือ หน่วยเสียงหรือหน่วยเสียงมารวมกันเป็นข้อมูลที่มีความหมายเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารและการหาความรู้

2. ความสำคัญของคำศัพท์

ในการเรียนภาษานั้นคำศัพท์ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่ง เพราะเป็นสิ่งที่มีมนุษย์ใช้เพื่อสื่อถึงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการหรือความรู้ต่างๆ ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (เทคนิคการสอนคำศัพท์, 2553)

ศศิยา เมฆประยูร (2544, น.10) กล่าวว่า คำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญเป็นพื้นฐานในการสร้างความเข้าใจ ต่อการเรียนรู้ภาษาทุกทักษะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการอ่านการรู้ความหมายคำศัพท์ช่วยให้เข้าใจเรื่องที่สื่อสาร รับรู้ข้อมูลข่าวสารได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้การรู้คำศัพท์เป็นสิ่งหนึ่งที่บ่งบอก ถึงความสามารถและพัฒนาการทางภาษา ในด้านต่างๆ ได้เป็นอย่างดี

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 222) ได้ให้ความสำคัญในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และแบ่งกลุ่มคำศัพท์สำหรับผู้เรียนไว้ในคุณภาพผู้เรียนไว้คือ

1. ผู้เรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต้องมีทักษะในการสื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับ

ตัวเองครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 150 -200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

2. ผู้เรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถสื่อสารตามหัวข้อเรื่อง เกี่ยวกับตัวเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ สุข ภาพ และสวัสดิการ การซื้อ - ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม)

สรุปได้ว่า คำศัพท์เป็นหน่วยพื้นฐานทางภาษา ซึ่งผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เป็นอันดับแรก เพราะคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษา ดังนั้น คำศัพท์จึงมีความสำคัญต่อการเรียนภาษามากซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สังเวียน สฤติกุล (2530, น. 46) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนคำศัพท์ในภาษาต่างประเทศเป็นกิจกรรมที่ไม่มีวันสิ้นสุดมีแต่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามความจำเป็น トラบใดที่เราจะใช้ภาษาอังกฤษ เราจะพูดไม่ได้เลยว่า เรารู้ศัพท์ในภาษาอังกฤษหมดแล้ว ฉะนั้นครูควรปลูกนิสัย ในการเรียนรู้ศัพท์ให้นักเรียนซึ่งจะเป็นประโยชน์เป็นอย่างยิ่งในการใช้ภาษาอังกฤษต่อไป

2.3.2 จุดมุ่งหมายในการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

สังเวียน สฤติกุล (2530,น. 48) ได้กล่าวไว้ว่า ในการสอนการสอนคำศัพท์ครูผู้สอนควรมีจุดมุ่งหมายของตนเองว่า เมื่อสอนแล้วนักเรียนควรมีความรู้อย่างไรบ้าง จุดมุ่งหมายของแต่ละบุคคลอาจจะไม่เหมือนกันก็ได้ แต่จุดมุ่งหมายใหญ่ๆ มีอยู่ 3 ประการคือ

1. ต้องให้นักเรียนรู้ความหมาย คือ สามารถจะจำและบอกความหมายได้ทันทีเมื่ออ่าน เขียนหรือได้ยินศัพท์คำนั้นๆ การที่จะสอนให้นัก เรียนรู้ความหมายของศัพท์นั้นมีหลายประการ เช่น ใช้ การแสดงประกอบ ใช้ภาพ ใช้ของจริง ใช้ข้อความ ความหมายของศัพท์ ในภาษาอังกฤษนั้น คำๆ เดียวอาจมีได้หลายความหมาย ฉะนั้น ครูจะต้องสอนความหมายของรากคำที่ใช้อยู่ในบทเรียน นั้นๆ และต้องสอนความหมายตามแบบสร้างคำ Function Words ด้วย

2. ต้องให้นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง การที่จะให้นักเรียนออกเสียงได้ถูกต้อง ครูจะต้องสอนให้นักเรียนออกเสียงทีละคำ เพราะคำในภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ไม่ได้ออกเสียงตามตัวสะกดเสมอไป เช่น on son การสอนให้ออกเสียงได้ถูก ต้องนั้น เป็นการเพิ่มทักษะในการฟัง การอ่าน การเขียน การพูด ได้อีกด้วย คำบางคำในภาษาไทยและอังกฤษออกเสียงเกือบตรงกัน หรือ คำที่ยืมมาจากภาษาอังกฤษ ครูควรระวังให้นักเรียนออกเสียงถูก ต้องตามเสียงเจ้าของภาษา เช่น apple national เป็นต้น

3. ต้องให้นักเรียนสามารถใช้คำศัพท์นั้นๆ ได้ในประโยคต่างๆ โดยให้มีความ ความสัมพันธ์กับโครงสร้างของเสียงและไวยากรณ์ของภาษานั้นๆ ได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้อง

ทั้งด้านภาษาเขียน ภาษาอ่าน ภาษาพูด ตามความนิยมของเจ้าของภาษานั้นๆ ก็ต้องให้นักเรียนมีความสามารถใช้คำนั้นๆ ได้จริงๆ

พรสวรรค์ สิปโป(2550, น. 130) ได้เสนอแนะจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้คำศัพท์ ดังนี้

1. ให้นักเรียนออกเสียงและเขียนคำนั้นๆ ให้ถูกต้อง
2. ให้นักเรียนรู้ความหมาย ซึ่งต้องคำนึงถึงวัฒนธรรมที่แตกต่างกันระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษด้วย

3. ให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในโครงสร้างแบบต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่วทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน

4. ให้นักเรียนรู้ว่าคำๆ นั้นเป็นคำประเภทใด เช่น เป็นคำนาม คำคุณศัพท์คำกริยาหรือคำกริยาวิเศษณ์ เพื่อนักเรียนจะสามารถนำคำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

กล่าวโดยสรุป ในการเรียนการสอนคำศัพท์ที่มีจุดมุ่งหมายคือ ทำให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน รู้ความหมายของคำและสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในโครงสร้างแบบต่างๆ ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนได้อย่างถูกต้อง

2.3.4 วิธีสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

วิสาขจิตวิตร(2541, น.73) ได้เสนอวิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. สอนความหมายของคำศัพท์พร้อมๆ กับการพัฒนาความคิดรวบยอด
2. สอนความหมายของคำศัพท์โดยให้นักเรียนใช้คำศัพท์นั้นๆ บ่อยครั้งในกิจกรรมต่างๆ กัน
3. ให้นักเรียนอ่านมากๆ โดยให้นักเรียนอ่านหนังสือหลายๆ ประเภท เพื่อให้นักเรียนรู้คำศัพท์

นอกจากนี้ผู้สอนควรจัดกิจกรรมเพื่อเสริมแรงการเรียนรู้คำศัพท์ เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาคำศัพท์ของตน (พรสวรรค์ สิปโป, 2550, น.134-135) ดังนี้

1. ให้ทำสมุดจดคำศัพท์
2. ให้แบ่งกลุ่มนำคำที่ผู้สอนกำหนดมาสอนเพื่อน
3. ให้หาคำศัพท์ใหม่จากบทอ่านมาที่บ้านและนำมาสอนเพื่อน
4. ทบทวนคำศัพท์โดยใช้เกมหรือกิจกรรม
5. กระตุ้นให้ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเองที่บ้าน ให้อ่าน ดูหนัง ฟังเพลง ฯลฯ และจดบันทึกคำที่เห็นว่าจำเป็นสำหรับตนเอง
6. สอนทักษะการจำโดยใช้เทคนิคคำหลัก เช่น ให้ผู้เรียนคิดภาพที่สัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ใหม่กับคำศัพท์เดิม ที่ออกเสียงคล้ายกัน

7. จัดบอร์ดคำศัพท์ที่ครูสอน โดยประกอบด้วย ความหมาย การออกเสียงหน้าที่ของคำ และใช้สีที่สวยงามแตกต่างกัน

จรัสลักษณ์ จิรวินุญ (2546, น. 26) ได้กล่าวถึงวิธีการที่จะทำให้เด็กจำคำศัพท์ได้แม่นยำขึ้น ทบทวนอย่างสม่ำเสมอ ฝึกกิจกรรมสื่อความหมาย โดยใช้คำศัพท์ที่เรียน ให้ผู้เรียนอ่านหนังสือนอกเวลา

ผดุง อารยะวิญญู (2544, น. 68) ได้กล่าวถึงความหมาย ของการสอนอ่านเป็นคำไว้ว่า การสอนอ่านเป็นคำ (Sight Word Approach) เป็นการสอนให้เด็ก อ่านเป็นคำๆ ให้ได้ก่อนที่เด็ก จะจำตัวอักษรได้ เมื่อเด็กอ่านคำได้มากพอสมควรแล้วจึงให้เด็ก รู้จัก ตัวสระ และพยัญชนะ ในภายหลัง โดยครูอาจใช้บัตรคำในการสอน ให้เด็ก อ่านตาม ให้ดูภาพประกอบ เด็ก จะสามารถอ่านคำได้โดยการจำครูอาจทำโดยการบันทึกเสียง แล้วจึงเปิดให้เด็กฟังและให้เด็ก อ่านบัตรคำ การสอนวิธีนี้จะทำให้เด็กสามารถอ่านคำได้โดยใช้สายตา

อินทิรา ศรีประสิทธิ์ (2552, ออนไลน์) ได้กล่าวไว้ว่า การสอนอ่านเป็นคำ คือ การสอนให้เด็กจำคำด้วยการดูตัวอักษร หรือ ดูรูปด้วยสายตา (sight reading) ที่แสดงความหมายของคำ ในหนังสือ โดยเน้นการจำคำศัพท์และความหมายการพัฒนาทักษะการอ่านเป็นคำเป็นสิ่งที่สำคัญ สำหรับนักเรียนที่เริ่มฝึกอ่าน วิธีการอ่านเป็นคำนั้นจะมีประสิทธิภาพและได้ผลดีในการสอนกับนักเรียนกลุ่มเล็ก ๆ โดยใช้ บัตรคำและบัตรภาพซึ่งเป็นเทคนิคที่ดีเยี่ยม เพราะนักเรียนได้เห็นภาพซึ่งเป็นตัวช่วย ตัวกระตุ้น ทำให้นักเรียนเกิดการเชื่อมโยงภาพกับคำและสามารถจำคำศัพท์และอ่านคำศัพท์ได้อย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ขั้นตอนการฝึก การอ่านเป็นคำจะใช้การฝึกอ่านออกเสียงซ้ำๆ ตามครูผู้สอนซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการอ่านคำของนักเรียน

การสอนอ่านเป็นคำเป็นวิธีการสอนอ่านคำที่ช่วยให้นัก เรียนสามารถอ่านคำศัพท์ได้อย่างอัตโนมัติ การสอนอ่านเป็นคำนั้น เหมาะกับผู้เรียนที่เรียนรู้และรับรู้ได้ดีทางสายตา (Visual Learners) โดยเฉพาะในกลุ่มเด็กเล็กที่เริ่มที่จะฝึก อ่าน เพราะเด็ก เล็ก สามารถเรียนรู้ได้ดีด้วยการมองเห็น คำที่นำมาสอนมักจะเป็นคำที่ปรากฏขึ้นบ่อยครั้งในหนังสือ หรือเป็นคำคุ้นเคยที่เห็นหรือใช้ในชีวิตประจำวันเช่น ชื่อของตัวเอง การสอนอ่านเป็นคำได้นำมาใช้ในกลุ่มเด็ก ที่มีปัญหาด้านการอ่านเช่น ดิสเล็กเซีย (Dyslexia) ออทิสซึม (Autism) และดาวซินโดรม (Down Syndrome) (Wikipedia, 2011)

ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า การสอนอ่านเป็นคำ เป็นวิธีการสอนให้นักเรียนอ่านออกเสียงเป็นคำๆโดยใช้บัตรคำหรือบัตรภาพช่วยในการสอน สามารถทำได้ดังนี้

1. ให้ลองเปล่งเสียงออกมาหลายๆ เสียง
2. ฝึกอ่านคำและฝึกออกเสียงคำที่ง่าย ๆ

3. สอนให้เด็กเชื่อมโยงความสัมพันธ์จากรูปภาพหรือการเล่าเรื่องจากภาพ เพื่อช่วยตีความหมายของคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจ

4. ฝึกใช้คำศัพท์ที่อ่าน โดยฝึกทั้งการเขียนและการอ่านออกเสียงไปพร้อมๆ กันสรุปได้ว่าการสอนอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องนั้น มีเทคนิคสื่อ และกิจกรรมการสอนหลายรูปแบบ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับครูที่จะต้องเลือกสื่อ เทคนิคและกิจกรรมการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับการเรียนรู้คำศัพท์และให้เหมาะสมกับศักยภาพของนักเรียนต้องสะกด ผสมคำหรือวิเคราะห์คำวิธีนี้เป็นวิธีที่ดีและมีประสิทธิภาพซึ่งเหมาะสมกับนักเรียนที่เริ่มฝึกอ่าน นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ รวมถึงนักเรียนที่มีความบกพร่องด้านการอ่าน

2.3.5 ขั้นตอนการสอนอ่านเป็นคำ

การเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาสอนในการสอนอ่านเป็นคำนั้น อาจจะเป็นคำศัพท์ที่มาจากหนังสือเรียนของนักเรียนคำศัพท์ ที่นักเรียนอ่านผิดพลาดหรือเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนไม่สามารถอ่านได้โดยอัตโนมัติ โดยการสอนอ่านเป็นคำเริ่มจากขั้นตอนดังนี้

1. Recall Step

1) ครูพูดคุยกับนักเรียนเกี่ยวกับคำศัพท์ที่จะนำมาสอน โดยครูต้องแน่ใจว่านักเรียนสามารถเข้าใจและบอกความหมายของคำศัพท์ได้ทุกคำในกรณีที่คำศัพท์มีหลายความหมาย ครูจะต้องสอนความหมายเดียวกันกับในหนังสือที่นักเรียนอ่าน

2) ครูชูบัตรภาพให้นักเรียนดู จากนั้นครูอ่านคำศัพท์ให้นักเรียนฟังทีละ 1 คำ

3) ครูอ่านคำศัพท์จากบัตรคำและให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ตามครู

4) ครูชูบัตรคำศัพท์ เพื่อให้นักเรียนฝึกอ่านและบอกความหมายคำศัพท์ ครูจะต้องพูดชมเชยแก่นักเรียน เมื่อนักเรียนสามารถอ่านและบอกความหมายของคำศัพท์ได้ถูกต้อง ถ้านักเรียนไม่สามารถอ่านและบอกความหมายของคำศัพท์ได้ ครูอ่านและบอกความหมายคำศัพท์ให้นักเรียนฟังอีกครั้ง

5) ครูชูบัตรคำศัพท์สลับกับบัตรภาพเพื่อให้นักเรียนฝึกอ่าน

2. Recognition step คือ ขั้นตอนการนำกิจกรรมทางภาษา มาใช้ร่วมกับการสอนอ่านคำศัพท์ จุดมุ่งหมายของการสอนขั้นตอนนี้ เพื่อให้นักเรียนเกิดการจำและเกิดการรับรู้ถึงคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้ว นอกจากนี้ ยังทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานและเป็นการย้ำทวนคำศัพท์ที่ได้เรียนรู้ในขั้นตอนที่ 1 ให้กับนักเรียนอีกด้วย

การคัดเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาสอนนักเรียน ครูต้องคำนึงถึงว่า คำศัพท์คำนั้นๆ ควรจะปรากฏขึ้นบ่อยๆ ในงานเขียนประเภทต่างๆ ครูจะต้องแน่ใจว่านักเรียนสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ โดยเฉพาะนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่าน ครูควรสอนความหมายของคำศัพท์ ก่อนที่

จะให้นักเรียนอ่านในหนังสือ ครูควรกำหนดจำนวนคำศัพท์ที่จะสอนในแต่ละครั้งให้เหมาะสมกับศักยภาพของนักเรียน สิ่งสำคัญครูต้องให้นักเรียนทบทวนคำศัพท์อย่างสม่ำเสมอ กิจกรรมทางภาษาที่หลากหลายที่ครูนำมาสอน ได้แก่ การเล่นเกม กิจกรรมการลากเส้นบนตัวอักษรหรือการเขียนจากความจำ เป็นต้น ซึ่งจะทำให้นักเรียนสามารถจำคำศัพท์และเข้าใจความหมายได้รวดเร็วขึ้น (Bos; & Vaughn. 2002: 134)

ดิก บริกส์ (2006) ได้เสนอแนะเพิ่มเติมว่า การสอนการอ่านเป็นคำจะให้ได้ดีนั้นจะต้องฝึกฝนซ้ำๆ โดยฝึกพูดในรูปแบบ I Say - You Say" - "You Say - I Say" approach ซึ่งสอดคล้องกับ (เคลลี เจอร์ลด์, 2003 น. 22) ที่ได้กล่าวไว้ว่าการฝึกพูดซ้ำๆ เป็นเครื่องมือสำคัญประการหนึ่งในการสอนออกเสียง ครูจำนวนมากใช้วิธีฝึกพูดซ้ำๆ อย่างรวบรัดไม่ค่อยให้ความสำคัญนัก เนื่องจากคิดว่าเป็นวิธีการสอนในระดับต้นๆของผู้เริ่มเรียน แต่แท้จริงแล้ววิธีการสอนแบบนี้จำเป็นสำหรับการสอนในระดับสูงเช่นกัน เนื่องจากผู้เรียนต้องใช้เวลาเพิ่มคำศัพท์และรูปประโยคใหม่ๆ ในเวลาฝึกจึงจำเป็นต้องมีความมั่นใจว่าจะต้องออกเสียงอย่างไรให้ถูกต้อง

นอกจากนี้โรบินสัน (Robinson, 2008) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกิจกรรมที่ช่วยนักเรียนในการอ่านเป็นคำ ไว้ว่า

1. ชี้ตัวอักษรและพูดชื่อของตัวอักษรนั้นๆ
2. เขียนคำนั้นๆ ลงในกระดาษการ์ด
3. หากคำจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร หรือหนังสือ จากนั้นใช้ปากกาเน้นข้อความคำเหล่านั้นไว้เพื่อ ฝึกอ่าน
4. ฝึกฝนการอ่านจนกว่าจะสามารถจำคำได้โดยใช้วิธี พูด อ่าน ปิด พูดเขียน ในแต่ละคำทุกคำ
5. ใช้ประสาทสัมผัสในการเรียนรู้คำศัพท์ โดยปรับเป็นกิจกรรมทั้งการใช้ สายตา การฟัง การสัมผัส การฝึกการสัมผัสอาจทำได้ โดยการเขียนคำลงบนทรายซึ่งเป็นวิธีการที่ดีที่จะทำให้มีสมาธิและสามารถจำคำได้

สรุปได้ว่าขั้นตอนการสอนอ่านเป็นคำ แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ขั้น Recall Step เป็นขั้นตอน ที่เน้นให้นักเรียนได้อ่านออกเสียงเป็นคำๆ โดยการฝึก อ่านซ้ำๆ จากบัตรคำหรือบัตรภาพ และขั้น Recognition step เป็นขั้นตอนที่นำกิจกรรมทางภาษาที่หลากหลาย เช่น การร้องเพลง หรือการเล่นเกมมาเข้าร่วมในการสอน เพื่อเป็นการกระตุ้นการเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ของนักเรียน และยังทำให้นักเรียน มีความสนุกสนานในการเรียนอีกด้วย

2.4 เทคนิค Picture Me Reading

2.4.1 ความเป็นมาและหลักการของเทคนิค Picture Me Reading

ผู้คิดริเริ่มและพัฒนาเทคนิค Picture Me Reading คือ มาร์ลีย์ ไอแซคสัน (Marlys J. Isaacson) อาจารย์ทางด้านจิตวิทยาโรงเรียนประถมในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นเทคนิคการสอนอ่านตัวอักษร และคำภาษาอังกฤษที่ใช้สายตาในการเรียนรู้เพื่อให้เกิดความคิดรวบยอด โดยใช้บัตรคำที่มีภาพที่สื่อความหมายของคำนั้นๆ มาใส่ในตัวอักษรตัวใดตัวหนึ่งของคำ ซึ่งเมื่อคำนั้นๆ ปรากฏสู่สายตาจะทำให้ ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่เห็นได้ทันทีโดยไม่ต้องแปลความหมายซึ่งเป็นเทคนิคที่เหมาะสมกับผู้เริ่มต้นฝึกอ่านคำและเด็กพิเศษประเภทต่างๆ โดยเฉพาะนักเรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านเพราะนักเรียนไม่ต้องสะกดคำหรือวิเคราะห์คำก็จะสามารถอ่านคำและแปลความหมายของคำได้โดยดูภาพที่สื่อความหมายในคำนั้นๆ การสอนอ่านวิธีนี้เป็นการใช้ฝึกฝนและฝึกปฏิบัติในการช่วยเหลือนักเรียนในการอ่านคำศัพท์ การสอนในแต่ละขั้นตอนจะมีกิจกรรมทางภาษาที่หลากหลาย โดยเน้นให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านออกเสียงคำศัพท์ และการใช้ประสาทสัมผัสหลายๆ ด้านเพื่อให้เหมาะสมกับความถนัดในการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล นอกจากนี้ยังใช้เป็นกิจกรรมเสริมในการเรียนรู้คำศัพท์และยังสามารถใช้ร่วมกับการสอนอ่านวิธีอื่นๆ ได้เป็นอย่างดีและมีประสิทธิภาพ

2.4.2 ขั้นตอนการสอน เทคนิค Picture Me Reading

ในการสอนเทคนิค Picture Me Reading แต่ละครั้งจะสอนคำศัพท์ประมาณ 10 คำแต่สำหรับผู้ที่เริ่มฝึกอ่าน หรือนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ครูอาจจะปรับจำนวนคำศัพท์ตามความเหมาะสม โดยมีขั้นตอนการสอนดังต่อไปนี้

1. ครูบอกคำศัพท์ที่จะเรียนให้นักเรียนฟัง โดยยังไม่ให้นักเรียนเห็นบัตรคำศัพท์ Picture Me Reading
2. ครูยกตัวอย่างประโยคที่มีคำศัพท์ที่จะใช้สอนหลายๆ ประโยคให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนพยายามแต่งประโยคจากคำศัพท์ที่ครูสอน หลังจากนั้นครูให้นักเรียนดูบัตรคำศัพท์ Picture Me Reading โดยให้นักเรียนสังเกตภาพที่อยู่ในตัวอักษรของคำศัพท์คำนั้น ซึ่งจะทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้จากภาพที่เห็น
3. ครูอ่านประโยคที่มีคำศัพท์ที่จะสอน และติดบัตรคำศัพท์ Picture Me Reading ไว้ตามที่ต่างๆ ในห้องเรียน จากนั้นครูอ่านคำศัพท์และให้นักเรียนชี้ที่บัตรคำศัพท์ Picture Me Reading พร้อมทั้งอ่านออกเสียงคำศัพท์ตามครู
4. ครูสอนคำศัพท์คำที่เหลือเพิ่มเติม โดยทำตามขั้นตอนที่ 1-3 โดยครูจะต้องแน่ใจว่านักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ได้ถูกต้องแล้ว

5. ครูให้นักเรียนอ่านคำศัพท์โดยไม่ให้นักเรียนดูบัตรคำศัพท์ Picture Me Reading ถ้านักเรียนอ่านไม่ได้ ครูให้นักเรียนดูบัตรคำศัพท์ Picture Me Reading อีก ครั้งอย่างรวดเร็วและฝึกอ่านจนกว่านักเรียนจะอ่านได้

6. ครูกระจายบัตรคำศัพท์บนโต๊ะ โดยครูอ่านคำศัพท์และให้นักเรียนชี้คำศัพท์ที่ครูอ่าน พร้อมนำคำศัพท์ตามครู เมื่อนักเรียนสามารถอ่านคำศัพท์ได้ แล้วครูชี้บัตรคำศัพท์เพื่อให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ จากนั้นครูให้นักเรียนอ่านบัตรคำศัพท์ครูบอกนักเรียนว่าเป็นคำๆเดียวกันกับคำที่มีรูปในขั้นตอนนี้ ครูสามารถเปลี่ยนกิจกรรมได้ตามความเหมาะสม

7. ครูแจกบัตรคำ เมื่อนักเรียนอ่านบัตรคำศัพท์ได้แล้ว เพื่อให้นักเรียนเรียงคำเป็นประโยคและแต่งเรื่องสั้น หลังจากนั้นครูให้นักเรียนฝึกอ่านประโยคและเรื่องที่แต่ง เมื่อนักเรียนสามารถอ่านได้แล้ว ครูแจกกระดาษที่เขียนประโยคไว้เพื่อให้นักเรียนวาดภาพที่สื่อความหมายของประโยคนั้น เพื่อนำไปฝึกอ่านหรือทบทวนกับเพื่อน

8. ครูต้องทบทวนคำศัพท์ที่สอนไปแล้วทุกครั้งก่อนการสอนคำศัพท์ใหม่โดยใช้บัตร Picture Me Reading

9. ครูสอนคำศัพท์ที่เหลือตามขั้นตอน 1-7

สิ่งสำคัญที่ครูจะต้องคำนึงถึงในการสอนคำศัพท์คือ ครูจะต้องสอนให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์หรือสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจ (Picture me reading, 2011)

2.5 การจัดพฤติกรรมในชั้นเรียนรวม

เสาวนีย์ จันทรเจตศักดิ์(2543,น.5) เด็กที่มีความต้องการพิเศษในชั้นเรียนรวม ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางใดทางหนึ่ง เช่น ความบกพร่องทางสติปัญญา บกพร่องทางการได้ยิน บกพร่องทางการเห็น บกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ บกพร่องทางอารมณ์พฤติกรรมหรือการบกพร่องด้านอื่นๆ โรงเรียนปกติทั่วในชั้นหนึ่งๆ จะมีเด็กที่มีความต้องการพิเศษเพียงหนึ่งหรือสองคนและมักจะมีความบกพร่องด้านเดียวแต่อาจมีระดับความบกพร่องแตกต่างกันไม่ว่าจะมีความบกพร่องประเภทใด เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะมีพฤติกรรมเป็นปัญหารวมอยู่ใน 3 ด้าน ต่อไปนี้

ด้านนิสัยการทำงาน เด็กอาจมีพฤติกรรมเหล่านี้ ได้แก่ การที่เด็กไม่อยู่ในห้องเรียน ไม่อยู่กับที่ ไม่เชื่อฟัง ไม่ทำงานให้เสร็จตามที่ครูมอบหมายให้ทำ ไม่ยอมทำหรือเตรียมสิ่งที่ครูบอกให้ทำ ไม่ทำกิจกรรมในกลุ่ม ไม่ยอมแก้ไขสิ่งที่ผิด ไม่ทำตามทีครูบอกให้ทำทันที เหล่านี้จะทำให้ครูต้องเสียเวลาและรบกวนการเรียนของคนอื่นในห้องเรียน

ด้านทักษะการแก้ปัญหา เด็กไม่มีวิธีการตอบสนองความต้องการที่เหมาะสม เช่น เวลาต้องการสิ่งใดจะไม่บอก ไม่พูด หรือใช้กิริยา วาจาไม่เป็นที่ยอมรับของคนอื่น ไม่รู้วิธีทำงานให้เสร็จ

หันเวลา ไม่รู้วิธีการขอให้คนอื่นช่วยเหลือ ต้องการให้คนอื่นทำให้ ไม่ยอมจัดการแก้ปัญหาด้วยตนเอง เป็นต้น

ด้านการสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนอื่นๆ ได้แก่ พฤติกรรมแยกตัว ไม่เข้ากลุ่ม ไม่รู้วิธีการเล่นกับเพื่อน ไม่รู้วิธีการแบ่งปัน ไม่รู้วิธีการพูดเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับคนอื่น ไม่รู้วิธีการที่จะทำให้เพื่อนสนใจหรือยอมรับ หรือวิธีการที่จะทำให้คนอื่นรัก จะแสดงออกเป็นการเรียกร้องความสนใจโดยวิธีการที่ไม่เหมาะสมหรือแสดงอารมณ์ตอบโต้ที่ไม่สมเหตุสมผล

สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาพฤติกรรมของเด็กนั้น คือ สิ่งแวดล้อมตั้งแต่แรกเกิดที่ทำให้เด็กเรียนรู้ที่จะมีพฤติกรรมเช่นนั้น ลักษณะนิสัย การแสดงออกของอารมณ์กิริยา ท่าทาง การคิด วิธีการแก้ปัญหา ความรู้สึกความเข้าใจต่อตัวเองและผู้อื่น การปฏิบัติตามกฎกติกาของกลุ่มเหล่านี้เกิดจากการที่เด็กมีประสบการณ์ต่อบุคคลและสภาพแวดล้อม โดยการรับรู้ และเกิดความเข้าใจแสดงออกเป็นอารมณ์และพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับความคิดความเข้าใจของตนเอง ดังนั้นเด็กทั่วไปจะมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหามาน้อยเพียงใดเกิดจากการที่เด็กแต่ละคนใช้สมบัติในตัวเองในการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อม สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษอาจมีข้อจำกัดบางประการที่ทำให้เกิดการเรียนรู้บางอย่างบกพร่อง เกิดเป็นพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เช่น เด็กที่มีพัฒนาการทางสติปัญญาล่าช้า จะมีพัฒนาการทางอารมณ์และสังคมต่ำกว่าอายุ ความเข้าใจว่าอะไรควรทำอะไรไม่ควรทำช้ากว่าเด็กสติปัญญาปกติ เด็กออทิสติกและเด็กสมาธิสั้นมีพฤติกรรมทางสังคมและอารมณ์เป็นปัญหาอันเนื่องมาจากความบกพร่องที่เป็นลักษณะเฉพาะ เด็กที่มีปัญหาบกพร่องทางการได้ยินตั้งแต่แรกเกิดจะมีผลทำให้การเรียนรู้และการพัฒนาทักษะทางสังคมไม่สมบูรณ์เท่ากับเด็กปกติที่มีอายุและความสามารถของสมองเท่าเทียมกัน เป็นต้น ไม่ว่าเด็กจะมีความบกพร่องด้านใดมาน้อยเพียงใดก็ตาม เด็กทุกคนสามารถได้รับการสอนให้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และเปลี่ยนแปลงให้มีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นได้ทุกคน

สิ่งที่ครูทุกคนควรรู้และเข้าใจเป็นเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กในชั้นเรียนมีหลายประการดังต่อไปนี้

1. ครูต้องมีข้อมูลเด็กทุกคน รู้ว่าเด็กคนใดมีความบกพร่องต้องการความช่วยเหลือพิเศษในลักษณะใดบ้าง
2. การจัดพฤติกรรม ปัญหาคือ พฤติกรรม ไม่ใช่เด็กเป็นปัญหา การคิดเช่นนี้จะช่วยให้จัดการพฤติกรรมได้ตรงประเด็น
3. ศึกษาว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนเป็นผลมาจากความบกพร่องเฉพาะของเด็กหรือเป็นผลมาจากสภาพแวดล้อมหรือมาจากตัวครู

4. พฤติกรรมที่ครูคิดว่าเป็นปัญหานั้นจะเกี่ยวข้องกับการจัดหลักสูตร เนื้อหาในการเรียนการสอน กิจกรรมการเรียนการสอนและสภาพแวดล้อมในห้องเรียนเป็นเบื้องต้น

5. พฤติกรรมของเด็กสามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยใช้วิธีการสร้างความรู้สึกดีให้เกิดขึ้น และใช้วิธีการทางบวกในการแก้ไข

ถ้ามีเด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนรวมอยู่ด้วย อาจจะให้เด็กนั่งในกลุ่มเพื่อนที่จะช่วยได้หรือเป็นแบบอย่างที่ดีได้ ให้เด็กได้มีที่นั่งที่นั้งที่จะมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเหมือนๆ คนอื่น ถ้าเด็กมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา เด็กควรมีที่นั่งใกล้ๆครู เพื่อจะได้ดูแลหรือกระตุ้นให้ทำงาน หรือเสริมแรงในเวลาที่เขาทำดีในทันที ครูต้องสามารถจัดปรับเปลี่ยนที่นั่งในห้องเรียนได้สัมพันธ์กับเป้าหมายของกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละครั้ง

เนื้อหาหลักสูตรที่ใช้ในการสอนเป็นสิ่งสำคัญในการป้องกันปัญหาพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในห้องเรียน เนื้อหาจะต้องลำดับขั้นตอนที่เด็กทำได้ทีละขั้น โดยมีข้อผิดพลาดน้อยที่สุด และถ้าเป็นไปได้ควรให้เด็กผ่านตามระดับความสามารถของเขา

กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นสิ่งที่ครูต้องเตรียมเพื่อให้เด็กสนใจและใช้เวลาเรียนอย่างเต็มที่ โดยมีเวลาว่างระหว่างกิจกรรมมากขึ้นเด็กเกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ขึ้น เน้นให้เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน ครูใส่ใจติดตามการทำงานของลูกเพื่อให้คำแนะนำ หรือชมเชยเด็กที่ทำได้รวมทั้งป้องกันพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน

สิ่งที่ใช้ในการเสริมแรง ได้แก่ คำชม ท่าทีที่แสดงความรัก ความพอใจ รางวัล สิทธิพิเศษ การได้ทำในสิ่งที่ตนเองชอบ เป็นต้น

2.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรม

2.6.1 ความหมายของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

อุษา รัตนบุปผา (2547, น. 16) ได้สรุปไว้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้จะช่วยส่งเสริมให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยตัวเอง ตามจุดประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามความสามารถของแต่ละบุคคลนอกจากนี้แล้วยังทราบผลการปฏิบัติกิจกรรมนั้นอย่างรวดเร็ว ทำให้ไม่เกิดความเบื่อหน่ายหรือเกิดความท้อแท้ ในการเรียน เพราะผู้เรียนสามารถกลับไปศึกษาเรื่องที่ตนเองยังไม่เข้าใจใหม่โดยไม่ต้องกังวลว่าจะทำให้ เพื่อนเสียเวลาคอยหรือตามเพื่อนไม่ทัน

ศิริณา อัฐสุวรรณศิลป์ (2548, น. 27) ชุดกิจกรรม หมายถึง สื่อการสอนที่ครูสร้างขึ้นประกอบด้วยสื่อ วัสดุ อุปกรณ์หลายชนิดประกอบเข้ากันเป็นชุด เพื่อเกิดความสะดวกต่อการใช้

ในการเรียนการสอน และทำให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามเป้าหมายของการเรียนรู้ ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และเจตคติต่อวิทยาศาสตร์

ฉันทิพร พุทธรณ์ (2551, น. 21) ชุดกิจกรรม หมายถึง ชุดการเรียนการสอนที่ครูสร้างขึ้นเพื่อให้ เป็นสื่อในการจัดการเรียนรู้โดยอาศัยกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบต่าง ๆ มีลักษณะ เป็นชุด โดยผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตัวเอง มีครูเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำ ในแต่ละชุดประกอบด้วยจุดประสงค์ การเรียนรู้กิจกรรมการเรียนรู้ แบบทดสอบที่นำหลักการทางจิตวิทยามาใช้ประกอบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมี การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

นลินี อินดีคำ (2551, น. 13) กล่าวว่า ชุดกิจกรรม คือ การนำสื่อการสอนหลายอย่างมา ประสมกันเพื่อถ่ายทอดเนื้อหาวิชาให้แก่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว บรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนที่ตั้งไว้ โดยให้ผู้เรียนใช้เรียนด้วยตนเอง หรือทั้งผู้เรียนและผู้สอนใช้ร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ

จากที่กล่าวมาแล้วพอสรุปได้ว่า ชุดกิจกรรม หมายถึง สื่อประสมที่ครูผู้สอนสร้างขึ้น โดยมีการวางแผนการผลิตอย่างเป็นระบบ เพื่อนำมาใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เน้นให้นักเรียนสามารถ ศึกษา และปฏิบัติกิจกรรมฝึกทักษะได้ด้วยตนเอง โดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาตามจุดประสงค์การเรียนรู้

2.6.2 ประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

จากการศึกษาประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ได้มีผู้แบ่งประเภทของชุดกิจกรรมไว้ต่างกัน ได้ดังนี้

บุญเกื้อ คอรวาเวช (2545, น. 94) ได้แบ่ง ประเภทของชุดกิจกรรมไว้ 3 ประเภท ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมสำหรับประกอบการบรรยาย สำหรับครู ใช้เป็นตัวกำหนดกิจกรรมและสื่อ การเรียนให้ครูใช้ประกอบการบรรยาย เพื่อเปลี่ยนบทบาทการพูดของครูให้ลดน้อยลง และเปิดโอกาสให้ นักเรียนร่วมกิจกรรมมากขึ้น ชุดกิจกรรมนี้จะมีเนื้อหาหน่วยเดียวใช้กับนักเรียนทั้งชั้น

2. ชุดกิจกรรมสำหรับกิจกรรมแบบกลุ่ม ชุดกิจกรรมนี้มุ่งเน้นที่ตัวผู้เรียนได้ประกอบกิจกรรมร่วมกัน ชุดกิจกรรมนี้จะประกอบด้วยชุดกิจกรรมย่อยที่มีจำนวนเท่ากับศูนย์กิจกรรมนั้น ผู้เรียนอาจต้องการความช่วยเหลือจากครูเพียงเล็กน้อยในระยะเริ่มต้น ในขณะทำกิจกรรมหากมีปัญหา ผู้เรียนสามารถซักถามครูได้เสมอ

3. ชุดกิจกรรมเป็นรายบุคคล เป็นชุดกิจกรรมที่จัดระบบขั้นตอนเพื่อให้ผู้เรียนใช้เรียนด้วยตนเองตามลำดับขั้นความสามารถของแต่ละบุคคล เมื่อจบแล้วจะทำการทดสอบประเมิน

ความก้าวหน้า และศึกษาชุดอื่นต่อไปตามลำดับเมื่อมีปัญหา จะปรึกษากันได้ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนพร้อมที่จะให้ ความช่วยเหลือทันทีในฐานะผู้ประสานงานหรือผู้ชี้แนะแนวทาง

กระทรวงศึกษาธิการ(2545, น. 142) กล่าวถึงประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ว่าแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับครูที่กำหนดกิจกรรมและสื่อ การสอนให้ครูได้ใช้ประกอบการสอนแบบบรรยาย โดยมีหัวข้อเนื้อหาที่จะบรรยาย และกิจกรรมที่จัดไว้ ตามลำดับขั้นตอน สื่อที่ใช้อาจเป็นสไลด์ประกอบเสียงบรรยายในแถบเสียง แผนภูมิ ภาพยนตร์และกิจกรรม กลุ่ม

2. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับกิจกรรมกลุ่ม มุ่งให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งอาจ จัดการเรียนการสอนเป็นศูนย์การเรียนรู้ โดยวางเค้าโครงเรื่อง จัดประเด็นเนื้อหาหน่วยความรู้ที่เป็นอิสระ จากกัน สามารถเรียนรู้จบในหน่วยความรู้แต่ละเรื่องที่มีสัดส่วนเนื้อหาใกล้เคียงกัน อาจจัดหน่วยความรู้ให้ ได้ประมาณ 3 – 5 เรื่อง ตามสัดส่วนของการแบ่งประเด็นเนื้อหาแต่ละเรื่อง และเวลาที่ใช้ศึกษาในแต่ละศูนย์ กิจกรรมในศูนย์จัดในรูปแบบเรียนเป็นรายบุคคล หรือเรียนร่วมกันเป็นกลุ่ม มีสื่อการเรียนรู้ บทเรียน แบบฝึก ครบตามจำนวนนักเรียนในแต่ละศูนย์

3. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้รายบุคคล เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับนักเรียน เพื่อให้ เรียนรู้ ด้วยตนเองตามลำดับนั้น ความสามารถของแต่ละคนเมื่อเรียนจบแล้ว จะทดสอบประเมินผล ความก้าวหน้า แล้วจึงศึกษาชุดอื่น ๆ ต่อไปตามลำดับ ถ้ามีปัญหานักเรียนสามารถปรึกษากันได้ โดยผู้สอนพร้อมที่จะ ช่วยเหลือแนะนำ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบนี้ จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมศักยภาพ การเรียนรู้ของแต่ละบุคคลให้พัฒนาการเรียนรู้ของตนเองไปได้ถึงขีดสุดของความสามารถเป็น รายบุคคล

จากแนวคิดดังกล่าวมาสรุปได้ว่า การแบ่งประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ นั้น แบ่งตาม ลักษณะของผู้ใช้ โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ช่วยตอบสนองความต้องการ และ ความสามารถของนักเรียนแต่ละบุคคลที่แตกต่างกัน เพื่อให้ นักเรียนบรรลุวัตถุประสงค์ตาม เป้าหมายที่กำหนดไว้ ชุดกิจกรรม การเรียนรู้แต่ละประเภทจะมีคำแนะนำวิธีการใช้ และการทำ กิจกรรมต่าง ๆ เป็นไปอย่างมีระบบ มีขั้นตอน จากง่ายไปสู่ยาก ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จ ได้ด้วยตนเอง และเป็นไปในแนวเดียวกัน ทั้งนี้เพราะชุดกิจกรรมการเรียนรู้ได้มีการกำหนด วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่แน่นอน และชัดเจนในการที่จะให้นักเรียนทำกิจกรรม และแสดง พฤติกรรมเป็นไปตามเป้าหมายที่ต้องการจะประเมิน

2.6.3 องค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนนั้น ผู้สร้างจำเป็นต้องศึกษาองค์ประกอบของชุดกิจกรรมว่ามีองค์ประกอบใดบ้าง เพื่อจะได้กำหนดองค์ประกอบของชุดกิจกรรมที่ต้องการสร้างขึ้น ซึ่งได้มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

สุสตัน (1972, น. 10) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. คำชี้แจง (Prospectus) ในส่วนนี้จะอธิบายถึงความสำคัญของจุดมุ่งหมายขอบข่ายชุดการเรียนการสอน ถึงที่ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ก่อนเรียนและขอบข่ายของกระบวนการทั้งหมดในชุดการเรียน

2. จุดมุ่งหมาย (Objectives) คือ ข้อความที่แจ่มชัด ไม่กำกวมที่กำหนดว่าผู้เรียนจะประสบ ความสำเร็จอะไรหลังจากเรียนแล้ว

3. การประเมินผลเบื้องต้น (Pre-assessment) มีจุดประสงค์ 2 ประการ คือ เพื่อทราบว่าผู้เรียนอยู่ในขั้นการเรียนรู้จากชุดการเรียนการสอนนั้น และเพื่อดูว่าเขาได้สัมฤทธิ์ผลตามจุดประสงค์เพียงใดการประเมินเบื้องต้นนี้ อาจอยู่ในรูปของการทดสอบแบบข้อเขียน ปากเปล่า การทำงาน ปฏิบัติ ทดสอบต่อคำถามง่าย ๆ เพื่อให้รู้ถึงความต้องการและความสนใจ

4. การกำหนดกิจกรรม (Enabling Activities) คือ การกำหนดแนวทางและวิธีการประเมินขั้นสุดท้าย (Post - assessment) เป็นข้อทดสอบเพื่อวัดผลการเรียนหลังจากที่เรียนแล้ว

2.6.4 ขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้

นักการศึกษาหลายท่าน ได้เสนอขั้นตอนการในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อยึดเป็น หลักในการสร้างว่าจะต้องดำเนินการอย่างไรไว้ ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2550, น. 53) กล่าวว่า ขั้นตอนในการผลิตชุดกิจกรรมการเรียนรู้มี 11 ขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดเรื่องเพื่อทำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ อาจกำหนดตามเรื่องในหลักสูตรหรือกำหนด เรื่องใหม่ขึ้นมาก็ได้ การจัดแบ่งเรื่องย่อยจะขึ้นอยู่กับลักษณะของเนื้อหา และลักษณะการใช้ชุดกิจกรรม การเรียนรู้ นั้น ๆ การแบ่งเนื้อเรื่องเพื่อทำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละระดับย่อมไม่เหมือนกัน

2. กำหนดหมวดหมู่เนื้อหาและประสบการณ์ อาจกำหนดเป็นหมวดวิชา หรือบูรณาการแบบสหวิทยาการได้ตามความเหมาะสม

3. จัดเป็นหน่วยการสอน จะแบ่งเป็นกี่หน่วย หน่วยหนึ่ง ๆ จะใช้เวลานานเท่าใดนั้นควร พิจารณาให้เหมาะสมกับวัยและระดับชั้นนักเรียน

4. กำหนดหัวเรื่อง จัดแบ่งหน่วยการสอนเป็นหัวข้อย่อย ๆ เพื่อสะดวกแก่การเรียนรู้ แต่ละหน่วยควรประกอบด้วยหัวข้อย่อย ๆ หรือประสบการณ์ในการเรียนรู้ประมาณ 4 – 6 ข้อ

5. กำหนดความคิดรวบยอดหรือหลักการ ต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าจะให้นักเรียนเกิดความคิด รวบยอดหรือสามารถสรุปหลักการแนวคิดอะไร ถ้าผู้สอนเองยังไม่ชัดเจนว่าจะให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อะไรบ้าง การกำหนดกรอบความคิดหรือหลักการก็จะไม่ชัดเจน ซึ่งจะรวมไปถึงการจัดกิจกรรม เนื้อหาสาระ สื่อ และส่วนประกอบอื่น ๆ ก็จะไม่ชัดเจนตามไปด้วย

6. กำหนดจุดประสงค์การสอน หมายถึง จุดประสงค์ทั่วไป และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม รวมทั้งการกำหนดเกณฑ์การตัดสินผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไว้ให้ชัดเจน

7. กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ ต้องกำหนดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งจะเป็แนวทางในการเลือก และผลิตสื่อการสอน กิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง กิจกรรมทุกอย่างที่นักเรียนปฏิบัติ เช่น การอ่าน การทำกิจกรรมตามบัตรคำสั่ง การเขียนภาพ การทดลอง การตอบคำถาม การเล่นเกม การแสดงความคิดเห็น การทดสอบ เป็นต้น

8. กำหนดแบบประเมินผล ต้องออกแบบประเมินผลให้ตรงกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้การสอบแบบอิงเกณฑ์ (การวัดผลที่ยึดเกณฑ์ หรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์ โดยไม่มีการนำไปเปรียบเทียบกับคนอื่น) เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าหลังจากผ่านกิจกรรมการเรียนรู้มาเรียบร้อยแล้ว นักเรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้มากน้อยเพียงใด

9. เลือก และผลิตสื่อการสอน วัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการที่ผู้สอนใช้ถือเป็นสื่อการสอนทั้งสิ้น เมื่อผลิตสื่อการสอนในแต่ละหัวเรื่องเรียบร้อยแล้ว ควรจัดสื่อการสอนเหล่านั้นแยกออกเป็นหมวดหมู่ในกล่องหรือแฟ้มที่เตรียมไว้ ก่อนนำไปหาประสิทธิภาพเพื่อหาความตรงความเที่ยงก่อนนำไปใช้ เราเรียกสื่อการสอนแบบนี้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

10. สร้างข้อทดสอบก่อนและหลังเรียนพร้อมทั้งเฉลย การสร้างข้อสอบเพื่อทดสอบก่อนและหลังเรียน ควรสร้างให้ครอบคลุมเนื้อหา และกิจกรรมที่กำหนดให้เกิดการเรียนรู้ โดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้เป็นสำคัญ ข้อสอบไม่ควรมากเกินไปแต่ควรเน้นกรอบความรู้สำคัญในประเด็นหลักมากกว่ารายละเอียดปลีกย่อย หรือถามเพื่อความจำเพียงอย่างเดียว และเมื่อสร้างเสร็จแล้วควรทำเฉลยไว้ให้พร้อม ก่อนส่งไปหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

11. หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เมื่อสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้เสร็จเรียบร้อยแล้ว ต้องนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ นั้น ๆ ไปทดสอบโดยวิธีการต่าง ๆ ก่อนนำไปใช้จริง

เช่น ทดลองใช้เพื่อปรับปรุงแก้ไข ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง ความครอบคลุมและความตรงของเนื้อหา เป็นต้น

2.6.5 การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม

บุญชม ศรีสะอาด (2546, น.156) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ ดังนี้

1. การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพสามารถกำหนดได้หลากหลายขึ้นอยู่กับผู้วิจัยจะกำหนด ถ้าต้องการประสิทธิภาพสูง ก็กำหนดค่าไว้สูง เช่น 90/90 แต่การกำหนดเกณฑ์ไว้สูง อาจพบปัญหาว่าไม่สามารถบรรลุเกณฑ์ที่กำหนดไว้ การที่จะให้นักเรียนส่วนมากทำคะแนนได้จนเต็ม มีค่าเฉลี่ยจนเต็ม คือ ร้อยละ 90 ขึ้นไปไม่ใช่เรื่องง่าย ดังนั้น จึงไม่ค่อยพบที่มีการตั้งเกณฑ์ 90/90 ในงานวิจัย บางเรื่องตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำกว่า 80 ทั้งด้านกระบวนการและผลโดยรวม เช่น ตั้งเกณฑ์ 70/70 ทั้งนี้เนื่องจากเห็นว่าเรื่องนั้นโดยธรรมชาติแล้วเป็นเรื่องที่ยาก เช่น วิชาเรขาคณิต เป็นต้น การตั้งเกณฑ์ไว้สูงจะพบว่าไม่อาจบรรลุผลได้ อย่างไรก็ตามไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำเกินไป เช่น ต่ำกว่า 70/70 ทั้งนี้เพราะถ้าสิ่งที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมี ประสิทธิภาพจริงแล้วจะต้องสามารถพัฒนานักเรียนให้บรรลุผลระดับสูงเป็นส่วนใหญ่ได้ การตั้งเกณฑ์ 50/50 หรือ 60/60 แสดงถึงว่าสามารถพัฒนานักเรียนได้โดยเฉลี่ยครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มหรือมากกว่า ครึ่งหนึ่งเล็กน้อย ซึ่งไม่น่าจะเพียงพอควรพัฒนาได้มากกว่านั้น

2. การเขียนเกณฑ์ 80/80 ไม่ได้หมายถึงอัตราส่วนหรือสัดส่วนระหว่าง 2 ส่วนนี้ โดยทั่วไปไม่ได้ แปลความหมายโดยการนำมาเปรียบเทียบกับกัน ดังนั้น ผู้วิจัยอาจไม่ได้เขียนในรูป 80/80 แต่เขียนในรูปอื่น เช่น 80,80 หรือแม้กระทั่งเขียนว่าในเกณฑ์ 80 % ทั้งกระบวนการและผลโดยรวมก็ได้ การเขียน 80/80 เป็น เพียงการแยกส่วนของประสิทธิภาพของกระบวนการซึ่งเป็น ตัวเลข 80 ตัวหน้า กับประสิทธิภาพของผลรวม ซึ่งเป็น 80 ตัวหลัง

3. ผู้วิจัยอาจตั้งเกณฑ์ 2 ส่วนไม่เท่ากันก็ได้ เช่น 70/80 ซึ่งหมายความว่า ประสิทธิภาพของ กระบวนการการใช้ 70 % ส่วนประสิทธิภาพของผลรวมโดยใช้ 80 % ซึ่งไม่นิยมกำหนดใน ลักษณะดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามไม่จำเป็นที่จะต้องทำอะไรให้สอดคล้องกับความนิยม ข้อสำคัญ คือ เหตุผลเบื้องหลังของการ ตั้งเกณฑ์ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าการตั้งเกณฑ์แบบ 80/80 นั้นมีความเหมาะสม มีเหตุผลดีกว่า

ซึ่งในการหาประสิทธิภาพสื่อการสอนจากผลระหว่างดำเนินการและผลเมื่อสิ้นสุดการ ดำเนินการ โดยใช้เกณฑ์ 80/80 มีความหมาย ดังนี้

80 ตัวแรก เป็นเกณฑ์ประสิทธิภาพกระบวนการ

80 ตัวหลัง เป็นเกณฑ์ประสิทธิภาพผลรวม

เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ เกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยการพิจารณาจากกระบวนการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ มากกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ 80

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 80

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อรอุมา เพชรนุ้ย (2556) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การศึกษาความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านจากการใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำร่วมกับเทคนิค Picture Me Reading โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เลือกโดยวิธีเจาะจง จำนวน 7 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน หลังการสอนอ่านเป็นคำร่วมกับเทคนิค Picture Me Reading อยู่ในระดับดี (ค่ามัธยฐานเท่ากับ 22 จากคะแนนเต็ม 27 คะแนน, $t = 7$, $P\text{-value} = 1.0000$)

2. ความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน หลังการสอนอ่านเป็นคำร่วมกับเทคนิค Picture Me Reading สูงขึ้น ($T = 0$, $p < .05$)

สุมาลี จอดนอกและคณะ (2551, ออนไลน์) ได้ศึกษาความสามารถ ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำ ด้วยเทคนิคการใช้รูปภาพผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านเป็นคำอยู่ในระดับดี มีความสามารถอ่านเป็นคำหลังการสอนอ่านเป็นคำสูงกว่าก่อนการสอนอ่านเป็นคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อัจฉรา นาคทรัพย์ (2546, บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ความสามารถของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านโดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ ผลการวิจัย พบว่าเด็ก ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านคำอยู่ในระดับดี

มอนโร,จอห์นนา,สตันตัน และเจนนิน (Monroe, Johnna ,Staunton; & Jeannine, 2000) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การปรับปรุงและการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับปฐมวัย และนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความต้องการพิเศษด้วยการสอนอ่านเป็นคำ ผลการวิจัยพบว่าทักษะการอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มดีขึ้น

เกียรณ ชีชี (2002) ได้ทำการศึกษา ประสิทธิภาพของการใช้สัญลักษณ์ในการสอนการจำคำศัพท์แก่เด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ระดับรุนแรง โดยใช้เทคนิคการเสนอคำเพียงอย่างเดียว (word alone) เทคนิคการบูรณาการคำและภาพเพื่อเป็นตัวแนะ (integrated picture cueing) และเทคนิคการจดจำลายมือตนเอง (handle technique) ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าเทคนิคการบูรณาการคำและภาพเพื่อเป็นตัวแนะและเทคนิคการจดจำลายมือตนเอง มีประสิทธิภาพในการสอนการจดจำคำศัพท์แก่เด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ได้

เกียรณ ชีชี (2005) ได้ทำการศึกษาการใช้โปรแกรม Morphingimages ซึ่งเป็นโปรแกรมที่ใช้ภาพแทรกลงไปในตัว เพื่อพัฒนาศักยภาพการจำคำศัพท์ของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ขั้นรุนแรงจำนวน 8 คน ผลการวิจัย พบว่าการสอนด้วยวิธีนี้มีประสิทธิภาพ และได้ผลดีกว่าการสอนด้วยวิธี ที่อ่านคำเพียงอย่างเดียว

จุติ เอ เบททิส (2010) ทำการศึกษา ความสามารถอ่านตัวอักษรและคำของนักเรียนระดับปฐมวัยด้วยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงตัวอักษรและคำได้ดีขึ้น โดยสามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว มีความมั่นใจในการอ่าน รวมทั้งยังพัฒนาทักษะด้านการเขียนให้ดีขึ้นด้วย

สรุปได้ว่า จากการศึกษาวิจัยภายในประเทศและต่างประเทศ พบว่า การสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคและวิธีการสอนแบบต่างๆ สามารถพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้สอนที่ควรคำนึงถึงตัวนักเรียนเป็นหลัก โดยเลือกเทคนิค วิธีการและกิจกรรมการสอนให้เหมาะสมกับ การเรียนรู้ ของนักเรียนแต่ละบุคคลตามความรู้ความสามารถ ความสนใจ ความต้องการ และศักยภาพของนักเรียน ทั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษ และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาทักษะทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ในระดับสูงของนักเรียนต่อไป

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading 3) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีรายละเอียดหัวข้อ ดังต่อไปนี้

- 3.1 กลุ่มเป้าหมาย
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 ขั้นตอนการเก็บข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ 4 ประเภท ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา บุคคลออทิสติก ดาวน์ซินโดมและพิการซ้อน จำนวน 19 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนบ้านบางกลาง อำเภอมือง จังหวัดระนอง โดยการใช้แบบเจาะจง (Purposive sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 ชุดกิจกรรมการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading ที่เรียงตามลำดับความยากง่าย

3.2.2 แบบทดสอบความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

3.2.3. แบบประเมินพฤติกรรมต่อการเรียนรู้ ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

3.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading โดยศึกษาจากมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรสถานศึกษาและโครงสร้างรายวิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมด 3 ชุด ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับ ชุดกิจกรรม วิธีการสอนอ่านเป็นคำและเทคนิค Picture me reading จากหนังสือ งานวิจัยต่างๆและจากการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต แล้วนำมาสรุปสาระสำคัญ วิธีการสอนอ่านเป็นคำร่วมกับการใช้เทคนิค Picture me reading ตามขั้นตอนดังนี้ (Bos& Vaughn. 2002: 134, Picture me reading. online: 2011)

2. สร้างชุดกิจกรรม นำมาจัดแบ่งเนื้อหาและเตรียมเนื้อหาในการจัดทำชุดกิจกรรมให้สัมพันธ์กับแผนการจัดการเรียนรู้เป็นชุด ๆ ดังนี้

ชุดกิจกรรมที่ 1 ประกอบด้วยบัตรคำศัพท์เรื่อง สี ตนเอง ครอบครัว

ชุดกิจกรรมที่ 2 ประกอบด้วยบัตรคำศัพท์เรื่อง โรงเรียน อาหาร เครื่องดื่ม

ชุดกิจกรรมที่ 3 ประกอบด้วยบัตรคำศัพท์เรื่อง นันทนาการ กีฬา สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

ดังตารางที่ 1

3.3.2 ผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ จำนวน 3 ชุดที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงด้านเนื้อหา ความชัดเจนของภาษา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา เพื่อนำชุดกิจกรรมการอ่านจับใจความมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและให้บรรลุดตามเป้าหมายซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามตรงตามวัตถุประสงค์

ให้คะแนน -1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

ดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence หรือ IOC) (Rovinelli & Hambleton , 1977, p.49 – 60) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ ให้คะแนนความคิดเห็นในการพิจารณา ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5 ขึ้นไปถือว่ามีความสอดคล้องอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้

ชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงคำศัพท์ มีค่า IOC เท่ากับ 0.67 – 1.00

3.3.3 ผู้วิจัยนำชุดกิจกรรมการอ่านออกเสียงที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3.3.4 การสร้างแบบวัดความสามารถการอ่านคำศัพท์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading จำนวน 60 คำ ประกอบด้วย

ชุดกิจกรรมที่ 1 เรื่อง สี ตนเอง	จำนวน 20 คำ
ชุดกิจกรรมที่ 2 เรื่อง โรงเรียน อาหาร เครื่องดื่ม	จำนวน 20 คำ
ชุดกิจกรรมที่ 3 เรื่อง นันทนาการ กีฬา สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว	จำนวน 20 คำ

ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ กำหนดให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 150 - 200 คำ เนื่องจากความบกพร่องทางสติปัญญา การเรียนรู้ ร่างกาย ผู้วิจัยจึงเลือกคำศัพท์มาหน่วยการเรียนรู้ละ 10 คำ (Bos; & Vaughn, 2002: 134) รวมทั้งหมด 60 คำและสร้างแบบทดสอบหลังเรียนโดยคัดเลือกมาจากชุดบัตรคำศัพท์ ชุดละ 6 คำ

3.3.5 การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับวิธีการวัดและการประเมินผลการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์จากหนังสือ งานวิจัยต่างๆและการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต แล้วนำมาสรุปสาระสำคัญ

2. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading พร้อมทั้งจัดทำโครงสร้างข้อสอบ จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบปรนัยได้แก่ การเชื่อมโยงเส้น จับคู่คำกับความหมาย เป็นต้น

3.3.6. การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมพฤติกรรมต่อการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading ใช้เกณฑ์การแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ มีความหมาย ดังนี้

7.61	—	9.00	คะแนน หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับ ดีมาก
5.61	—	5.60	คะแนน หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับ ดี
4.61	—	5.60	คะแนน หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับ พอใช้
1.00	—	4.60	คะแนน หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับ

ปรับปรุง

3.3.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ แบบวัดความสามารถ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ แบบประเมินพฤติกรรม นำเสนอที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.3.8 นำชุดกิจกรรม แบบวัดความสามารถ แบบประเมินพฤติกรรม นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจ เพื่อหาค่าความเที่ยงตรงของเนื้อหาโดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง Index of Item Objective Congruence หรือ IOC (Rovinelli & Hambleton, 1977, pp. 49-60) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญให้คะแนน

ความคิดเห็นในการพิจารณาดังนี้

คะแนน +1 หมายถึง แน่ใจว่าบททดสอบนี้วัดผลการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ได้จริง
 คะแนน 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าบททดสอบนี้วัดผลการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ได้จริง
 คะแนน -1 หมายถึง แน่ใจว่าแบบทดสอบนี้ไม่ได้วัดผลการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์
 เกณฑ์ค่า IOC มากกว่า 0.5 หมายความว่า ผ่านเกณฑ์

แบบวัดความสามารถ แบบประเมินพฤติกรรมมีค่า IOC เท่ากับ 0.67 – 1.00

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษมีค่าความยากง่าย (P) เท่ากับ 0.695 – 0.733 และค่าอำนาจจำแนก (r) เท่ากับ 0.2 ขึ้นไป

3.2.7 นำเครื่องมือทั้งหมดที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

3.4.1 ขั้นเตรียม

1. ผู้วิจัยได้จัดประชุมผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของงานวิจัย และขออนุญาตทดลอง และเก็บข้อมูล
2. ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มนักเรียนพิเศษออกจากกลุ่มนักเรียนปกติ โดยกำหนดเวลาให้เข้าร่วมกิจกรรมทุกวัน และแบ่งกลุ่มนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย ออกเป็น 3 กลุ่มตามความสามารถ คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (ดาวนซิน โคม) บุคคลออทิสติก และพิการซ้อน
3. ผู้วิจัย ชี้แจงและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนให้แก่กลุ่มเป้าหมาย

3.4.2 ขั้นพัฒนา

1. ผู้วิจัย ได้คัดเลือกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน จำนวน 60 คำ เรื่องสี ตนเอง เรื่องโรงเรียน อาหาร เครื่องดื่ม เรื่องนันทนาการ กีฬา สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว ซึ่งได้มาจากการวิเคราะห์มาตรฐานจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลังจากนั้นได้จึงนำมาจัดทำชุดฝึกทั้งหมด 3 ชุด
2. ให้นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ได้ใช้ชุดทั้ง 3 ชุดเหมือนกัน คือเริ่มจาก ชุดที่ง่ายมาก ยาก และยากสุดตามลำดับ แต่กลุ่มอ่อน ก็ใช้เวลาในแต่ละชุดมากน้อย กลุ่มปานกลาง ชุดง่ายก็ใช้เวลา น้อย ชุดที่ยากก็ใช้เวลามากขึ้น ส่วนกลุ่มเก่งชุดง่ายกับชุดยาก ใช้เวลาน้อย ส่วนชุดยากมาก ก็ใช้เวลามากขึ้น
3. เมื่อสิ้นสุดการทำกิจกรรมในแต่ละชุด ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถหลังการอ่านคำศัพท์ในแต่ละชุด รวมทั้งสิ้น กลุ่มละ 3 ชุด

4. ขณะที่นักเรียนเรียนรู้ ผู้วิจัยสังเกตและประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นรายบุคคล
5. รวบรวมข้อมูล เพื่อนำไปประมวลผล

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการพรรณนาสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หาค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับผู้วัด (Index of Item Objective Congruence หรือ IOC) จำนวน IOC ดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถาม
R	แทน	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

- 3.5.2 ดัชนีความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตร (ถ้วน สายยศ ; และอังคณา สายยศ, 2543, น.196) ดังนี้

$$P = \frac{R}{N}$$

P	แทน	ค่าความยากง่ายของคำถามแต่ละข้อ
R	แทน	จำนวนนักเรียนที่ทำข้อสอบถูก
N	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมดที่ทำข้อสอบ

3.5.3 หาค่าอำนาจจำแนก ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

$$R = \frac{H-L}{\frac{n}{2}}$$

R	แทน	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
H	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มเก่งที่ทำแบบทดสอบถูก
L	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มอ่อนที่ทำแบบทดสอบถูก
N	แทน	จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบทั้งหมด

3.5.4 ค่าร้อยละใช้สูตรดังนี้ (บุญชมศรีสะอาด, 2545, 60)

$$\text{Percentage}(\%) = \frac{f}{N} \times 100$$

F แทน ความถี่หรือจำนวนข้อมูลที่ต้องการหาร้อยละ
N แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading ซึ่งมีจุดประสงค์ของการวิจัย (1) เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading (2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading (3) เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading โดยผู้วิจัยขอเสนอผลการศึกษา ดังนี้

- 1) ผลของการพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading
- 2) ผลการวัดความจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading
- 3) ผลของการศึกษาพฤติกรรมทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

จากการพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading ผู้วิจัยได้ทดลองใช้ชุดกิจกรรมทั้งหมด 3 ชุด แต่ละชุดมีระดับความยากง่ายแตกต่างกัน แต่ทั้ง 3 ชุดนี้ได้นำมาใช้กับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษพร้อมๆ กันและผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งแบ่งได้ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

- กลุ่มที่ 1 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา (ดาวน์ซินโดม)
- กลุ่มที่ 2 บุคคลออทิสติก
- กลุ่มที่ 3 พิการซ้อน

จะเห็นว่า แต่ละกลุ่มมีพฤติกรรมการเรียนรู้ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

กลุ่มที่ 1 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา (ดาวน์ซินโดม) การสอนอ่านเป็นคำเป็นวิธีการสอนอ่านคำที่ช่วยให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาสามารถอ่านคำศัพท์โดยใช้บัตรคำหรือบัตรภาพช่วยในการสอน นักเรียนจะสามารถอ่านคำศัพท์ที่เห็นได้โดย

1. ให้ลองเปล่งเสียงออกมาหลายๆ เสียง
2. ฟีกอ่านคำและฟีกออกเสียงคำที่ง่าย ๆ
3. สอนให้เด็กเชื่อมโยงความสัมพันธ์จากรูปภาพหรือการเดาเรื่องจากภาพ เพื่อช่วยตีความหมายของคำศัพท์ที่ไม่เข้าใจ
4. ฟีกใช้คำศัพท์ที่อ่าน โดยฟีกทั้งการเขียนและการอ่านออกเสียงไปพร้อมๆ กัน

กลุ่มที่ 2 บุคคลออทิสติก การสอนอ่านเป็นคำกับนักเรียนออทิสติก นักเรียนจะสามารถเรียนรู้และรับรู้ได้ดีทางสายตา (Visual Learners) ได้ดี เพราะสามารถเรียนรู้ได้ด้วยการมองเห็น คำที่นำมาใช้สอนมักจะเป็นคำที่นักเรียนเห็นบ่อยๆ ในหนังสือ หรือ โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ นักเรียนกลุ่มนี้สามารถอ่านได้อย่างถูกต้องตามหลักการออกเสียง นักเรียนบางคนสามารถอ่านคำศัพท์และสะกดคำศัพท์โดยใช้สายตา บางคนเห็นรูปภาพแล้วสามารถออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างคล่องแคล่ว

กลุ่มที่ 3 บุคคลพิการซ้อน บุคคลที่มีความบกพร่องตั้งแต่ 2 อย่างขึ้นไปในบุคคลเดียวกันอาจแบ่งตามลักษณะได้ตามความพิการที่เห็นชัดเจน คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางร่างกายร่วมกับบกพร่องทางสติปัญญา นักเรียนไม่สามารถอ่านคำศัพท์ได้ด้วยตัวเอง การสอนการคำศัพท์ต้องเน้นการออกเสียงหลายๆ ครั้ง ช้าๆ ทวนกลับไปกลับมาเพื่อให้นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์จึงทำให้นักเรียนกลุ่มนี้อ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ถึงแม้ว่าจะไม่ชัดเจน และอาจจะต้องมีกิจกรรมการสอนหลายรูปแบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย เช่น สอนปนเล่น หรือใช้เกมส์ เป็นต้น

1) ผลของการพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ
โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading จากตารางที่ 4.1 – 4.2

ตารางที่ 4.1 คะแนน/ร้อยละของความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ
โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

ลำดับ	คะแนนแบบฝึกหัดจำนวน 3 ชุด ชุดละ 2 แบบฝึกหัด ชุดละ 10 คะแนน						60 คะแนน	ร้อยละ	รวม ทดสอบ ครั้งที่ 1 คะแนน เฉลี่ย 40	ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์ คะแนนไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80
	ชุดที่ 1 ครั้งที่ 1	ชุดที่ 1 ครั้งที่ 2	ชุดที่ 2 ครั้งที่ 1	ชุดที่ 2 ครั้งที่ 2	ชุดที่ 3 ครั้งที่ 1	ชุดที่ 3 ครั้งที่ 2					
1	8	7	7	7	7	7	43	71.67	30	75.00	ไม่ผ่าน/ไม่ผ่าน
2	8	8	8	9	8	8	49	81.67	34	85.00	ผ่าน/ผ่าน
3	9	9	10	8	9	8	53	88.33	37	92.50	ผ่าน/ผ่าน
4	7	8	8	7	8	7	45	75.00	32	80.00	ไม่ผ่าน/ผ่าน
5	8	8	8	8	8	8	48	80.00	34	85.00	ผ่าน/ผ่าน
6	9	9	9	10	8	9	54	90.00	38	95.00	ผ่าน/ผ่าน
7	9	10	10	9	10	8	56	93.33	38	95.00	ผ่าน/ผ่าน
8	8	9	9	9	10	9	54	90.00	38	95.00	ผ่าน/ผ่าน
9	8	8	8	9	9	9	51	85.00	35	87.50	ผ่าน/ผ่าน
10	7	7	7	8	8	7	44	73.33	32	80.00	ไม่ผ่าน/ผ่าน
11	7	7	6	7	6	6	39	65.00	28	70.00	ไม่ผ่าน/ไม่ผ่าน
12	8	8	8	9	9	8	50	83.33	36	90.00	ผ่าน/ผ่าน
13	7	7	7	7	7	9	44	73.33	33	82.50	ไม่ผ่าน/ผ่าน
14	8	9	8	9	9	8	51	85.00	35	87.50	ผ่าน/ผ่าน
15	9	9	9	8	8	9	52	86.66	36	90.00	ผ่าน/ผ่าน
16	7	8	7	7	8	8	45	75.00	32	80.00	ไม่ผ่าน/ผ่าน
17	8	8	8	8	8	9	49	81.67	34	85.00	ผ่าน/ผ่าน
18	7	7	7	7	8	8	44	73.33	32	80.00	ไม่ผ่าน/ผ่าน
19	7	8	8	7	6	8	44	73.33	32	80.00	ไม่ผ่าน/ผ่าน

จากตารางที่ 4.1 คะแนน/ร้อยละของความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading จำนวน 19 คน พบว่า มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์คะแนนแบบฝึกหัดและแบบทดสอบไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 57.89 นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์แบบฝึกหัดและแบบทดสอบจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10.53 และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์คะแนนแบบฝึกหัด/ผ่านเกณฑ์คะแนนทดสอบ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 31.58

ตารางที่ 4.2 คะแนนความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading จากแบบทดสอบ 3 ชุด จำนวนนักเรียน 19 คน

ลำดับ	แบบทดสอบจำนวน 3 ชุด ชุดละ 40 คะแนน			คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ 80
	ชุดที่ 1	ชุดที่ 2	ชุดที่ 3		
1	30	30	30	30	75.00
2	35	30	35	34	85.00
3	37	37	37	37	92.50
4	30	29	37	32	80.00
5	33	37	32	34	85.00
6	37	38	39	38	95.00
7	38	38	38	38	95.00
8	36	39	39	38	95.00
9	34	35	36	35	87.50
10	30	29	37	32	80.00
11	28	29	27	28	70.00
12	33	37	38	36	90.00
13	29	38	32	33	82.50
14	36	37	32	35	87.50
15	37	39	32	36	90.00
16	29	36	31	32	80.00
17	33	37	32	34	85.00
18	29	34	33	32	80.00
19	29	35	32	32	80.00

ตารางที่ 4.2 แสดงคะแนน/ร้อยละของการวัดผลวัดความจำหลังเรียนรู้อ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading จำนวน 19 คน พบว่า มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 89.47 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10.53

2. ผลการวัดผลวัดความจำหลังเรียนรู้อ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading แสดงตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.3 คะแนน/ร้อยละของการวัดผลวัดความจำหลังเรียนรู้อ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading จำนวน 19 คน

ลำดับ	แบบทดสอบที่ 1-3 วัดครั้งที่ 2 แบบทดสอบละ 40 คะแนน						คะแนนเฉลี่ย 40	ร้อยละ	คะแนนไม่ต่ำกว่า เกณฑ์ร้อยละ 80
	ชุด 1	ร้อยละ	ชุด 2	ร้อยละ	ชุด 3	ร้อยละ			
1	24	60	28	70	32	80	28	70	ไม่ผ่าน
2	32	80	32	80	36	90	33.33	83.33	ผ่าน
3	32	80	32	80	32	80	32	80	ผ่าน
4	28	70	32	80	28	70	28	73.33	ไม่ผ่าน
5	28	70	40	100	36	90	34.66	86.66	ผ่าน
6	40	100	40	100	40	100	40	100	ผ่าน
7	40	100	40	100	40	100	40	100	ผ่าน
8	40	100	40	100	40	100	40	100	ผ่าน
9	40	100	40	100	40	100	40	100	ผ่าน
10	28	70	39	90	36	90	33.33	83.33	ผ่าน
11	28	70	32	80	28	70	33.33	83.33	ผ่าน
12	36	90	40	100	36	90	37.33	93.33	ผ่าน
13	28	70	28	70	26	60	27.33	76.66	ไม่ผ่าน
14	40	100	40	100	40	100	40	100	ผ่าน
15	36	90	40	100	40	100	38.66	96.66	ผ่าน

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

ลำดับ	แบบทดสอบที่ 1-3 วัดครั้งที่ 2 แบบทดสอบละ 40 คะแนน						คะแนนเฉลี่ย เฉลี่ย 40	ร้อยละ	คะแนนไม่ต่ำกว่า เกณฑ์ร้อยละ 80
	ชุด 1	ร้อยละ	ชุด 2	ร้อยละ	ชุด 3	ร้อยละ			
16	40	100	32	80	32	80	34.66	86.66	ผ่าน
17	28	70	32	90	32	80	27.33	76.66	ไม่ผ่าน
18	32	80	32	80	32	80	32	80	ผ่าน
19	32	80	36	90	36	90	34.66	86.66	ผ่าน

ตารางที่ 4.3 แสดงคะแนน/ร้อยละของการวัดความรู้การอ่าน คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading จำนวน 19 คน พบว่า มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 78.94 และมีนักเรียนไม่ผ่าน เกณฑ์ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 21.05

3. ผลของการศึกษาพฤติกรรมทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

ตารางที่ 4.3 คะแนน/คะแนนเฉลี่ย พฤติกรรมทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading
จำนวน 15 คน

ลำดับ	แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading จำนวน 15 ครั้ง															คะแนน เฉลี่ย	ระดับคุณภาพ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		
1	6	8	7	7	7	7	8	8	9	6	4	5	3	6	6	6.47	ดี
2	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9.00	ดีมาก
3	6	7	7	7	7	7	6	7	8	6	6	6	6	6	6	6.53	ดี
4	5	9	4	4	4	6	6	9	9	5	5	5	3	5	5	5.60	พอใช้
5	9	8	9	9	9	9	9	8	8	9	9	9	9	9	9	8.80	ดีมาก
6	7	8	6	6	6	6	8	8	8	7	7	7	7	7	7	7.00	ดี
7	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9.00	ดีมาก
8	9	7	9	9	9	9	9	7	8	9	9	9	9	9	9	8.67	ดีมาก
9	9	8	9	9	9	9	9	8	8	9	9	9	9	9	9	8.80	ดีมาก
10	7	9	7	7	7	7	8	9	9	7	7	7	7	7	7	7.47	ดี
11	4	6	6	6	6	6	8	6	4	4	4	4	4	4	4	5.07	พอใช้
12	9	7	9	9	9	9	9	7	7	9	9	9	9	9	9	8.60	ดีมาก
13	4	6	7	7	7	7	6	6	5	4	4	4	4	4	4	5.27	พอใช้
14	9	9	6	6	6	6	9	9	9	9	9	9	9	9	9	8.20	ดีมาก
15	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9	9.00	ดีมาก
16	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6	6.00	ดี
17	7	8	9	9	9	9	7	8	8	7	7	7	7	7	7	7.73	ดี
18	6	9	6	6	6	6	7	9	9	6	6	5	6	6	6	6.60	ดี
19	6	7	8	8	8	8	9	7	7	6	3	5	4	5	6	6.47	ดี

จากตารางที่ 4.3 แสดงคะแนน/คะแนนเฉลี่ย พฤติกรรมทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading จำนวน 15 คน พบว่า นักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ระดับคุณภาพดีมากที่จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 42.11 นักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ระดับคุณภาพดีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 42.11 และ นักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ระดับคุณภาพพอใช้ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15.78

DPUC

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading ซึ่งลำดับขั้นตอนการสรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

สมมุติฐานการวิจัย

1. ความสามารถทางการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษหลังการสอนอ่านร่วมกับเทคนิค Picture Me Reading มีคะแนนไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม
2. ความสามารถในการจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading มีคะแนนไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม
3. นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading อยู่ในระดับดี

ขอบเขตงานวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ 4 ประเภท ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา บุคคลออทิสติก ดาวน์ซินโดมและพิการซ้อน

จำนวน 19 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนบ้านบางกลาง อำเภอมือง จังหวัดระนอง ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น การสอนการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

ตัวแปรตาม ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความต้องการ พิเศษ ความสามารถในการจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ พฤติกรรมทางการเรียนโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

3. เนื้อหา

คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน จำนวน 60 คำ เรื่องสี ตนเอง เรื่องโรงเรียน อาหาร เครื่องดื่ม เรื่องนันทนาการ กีฬา สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว ซึ่งได้มาจากการวิเคราะห์มาตรฐานจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ระยะเวลา 15 คาบ คาบละ 45 นาที ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

1. ชุดกิจกรรมการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading ที่เรียงตามลำดับความยากง่าย
2. แบบทดสอบความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading
3. แบบประเมินพฤติกรรมต่อการเรียนรู้ ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียม

- 1.1 ผู้วิจัยได้จัดประชุมผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของงานวิจัย และขออนุญาตทดลอง และเก็บข้อมูล

1.2 ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มนักเรียนพิเศษออกจากกลุ่มนักเรียนปกติ โดยกำหนดเวลาให้เข้าร่วมกิจกรรมทุกวัน และแบ่งกลุ่มนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย ออกเป็น 3 กลุ่มตามความสามารถ คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (ดาวน์ซินโดม) บุคคลออทิสติก และพิการซ้อน

1.3 ผู้วิจัย ชี้แจงและทำความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนให้แก่ นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย

2. ขั้นพัฒนาและขั้นทดลอง

2.1 ผู้วิจัย ได้คัดเลือกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน จำนวน 60 คำ เรื่องสี ตนเอง เรื่องโรงเรียน อาหาร เครื่องดื่ม เรื่องนันทนาการ กีฬา สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว ซึ่งได้มาจากการวิเคราะห์มาตรฐานจากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หลังจากนั้นได้จึงนำมาจัดทำชุดกิจกรรมทั้งหมด 3 ชุด

2.2 ให้นักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ได้ใช้ชุดกิจกรรมทั้ง 3 ชุดเหมือนกัน คือเริ่มจาก ชุดที่ง่ายมาก ยาก และยากสุดตามลำดับ แต่กลุ่มอ่อน ก็ใช้เวลาในแต่ละชุดมากหน่อย กลุ่มปานกลาง ชุดง่ายก็ใช้นเวลาน้อย ชุดที่ยากก็ใช้นเวลามากขึ้น ส่วนกลุ่มเก่งชุดง่ายกับชุดยาก ใช้นเวลาน้อย ส่วนชุดยากมาก ก็ใช้นเวลามากขึ้น

2.3 เมื่อสิ้นสุดการทำกิจกรรมในแต่ละชุด ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถหลังการอ่านคำศัพท์ในแต่ละชุด รวมทั้งสิ้น กลุ่มละ 3 ชุด

2.4 ขณะที่นักเรียนเรียนรู้ ผู้วิจัยสังเกตและประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นรายบุคคล

2.5 รวบรวมข้อมูล เพื่อนำไปประมวลผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการพรรณนา

5.1 สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัย พบว่า

5.1.1 ผลของการพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ พิจารณาจาก คะแนนแบบฝึกหัดและแบบทดสอบ โดยใช้เกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 57.89 นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10.53 และมี

นักเรียนที่มีคะแนนแบบฝึกหัดไม่ผ่านเกณฑ์แต่ละคะแนนทดสอบผ่านเกณฑ์จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 31.58

5.1.2 ผลของความสามารถในการจำหลังเรียนรู้ มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 78.94 และมีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 21.05

5.1.3 ผลของการศึกษาพฤติกรรมทางการเรียนรู้ มีนักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ทั้งระดับดีมาก และดีจำนวนเท่ากัน เท่ากับ 8 คน คิดเป็น ร้อยละ 42.11 และอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 15.78

5.2 อภิปรายผล

5.2.1 ผลของการพัฒนาความสามารถการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading พบว่า มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 57.89 ไม่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 10.53 และมีนักเรียนที่มีคะแนนแบบฝึกหัดไม่ผ่านเกณฑ์แต่ละคะแนนทดสอบผ่านเกณฑ์ร้อยละ 31.58 สาเหตุที่มีเด็กผ่านเกณฑ์จำนวนมาก เนื่องจากนักเรียนพิเศษที่เริ่มการฝึกอ่าน การสอนให้อ่านเป็นคำๆ ให้อ่านก่อนที่จะจำตัวอักษรได้ แล้วใช้บัตรคำเพื่อให้ดูรูปภาพ อาจอ่านคำได้โดยการจำภาพ ครูอาจบันทึกเสียงลงเทปก็ได้แล้วจึงเปิดเสียงให้เด็กฟังและให้เด็กอ่านตามบัตรคำ นักเรียนพิเศษมีความสามารถ สามารถจดจำทั้งรูปภาพและคำศัพท์ได้ดี และจะเห็นได้ว่าจะคะแนนที่ผ่านจริงของนักเรียนมากกว่าจำนวนที่ไม่ผ่านและส่วนนักเรียนที่ไม่ผ่าน 2 คน เนื่องจากเป็นนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทางการได้ยิน (หูตึง) ร่วมกับด้านสติปัญญา (พิการซ้อน) จึงทำให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ได้น้อย นักเรียนอีกคนมีความต้องการพิเศษ เนื่องจากเป็นออทิสติก ซึ่งการจดจำ และสนใจเฉพาะด้าน แต่อย่างไรก็ดีชุดกิจกรรมก็เสริมให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรุณา เพชรนุ้ย (2556) ได้ทำการศึกษา เรื่อง การศึกษาความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านจากการใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำร่วมกับเทคนิค Picture Me Reading โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า 1. ความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน หลังการสอนอ่านเป็นคำร่วมกับเทคนิค Picture Me Reading อยู่ในระดับดี 2. ความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน หลังการสอนอ่านเป็นคำร่วมกับเทคนิค Picture Me Reading สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุมาลี จอดนอกและคณะ (2551 : ออนไลน์) ได้ศึกษาความสามารถ ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ช่วงชั้นที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำ ด้วยเทคนิคการใช้รูปภาพผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีปัญหาทางการ

เรียนรู้ผู้ที่ได้รับการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านเป็นคำอยู่ในระดับดี มีความสามารถอ่านเป็นคำหลังการสอนอ่านเป็นคำ คำสูงกว่าก่อนการสอนอ่านเป็นคำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของอัจฉรา นาคทรัพย์ (2546: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ความสามารถของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน โดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ ผลการวิจัย พบว่าเด็ก ที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่านที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนอ่านเป็นคำ มีความสามารถอ่านคำอยู่ในระดับดี

5.2.2 ผลของความสามารถในการจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading พบว่า มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ร้อยละ 78.94 ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนมาก นั้น เนื่องมาจากการทำชุดกิจกรรมซ้ำๆ คือเด็กทุกกลุ่มได้ทำชุดฝึก ถึง 3 ชุด จึงทำให้นักเรียนสามารถที่จะจดจำคำศัพท์ได้ ประกอบกับผลงานวิจัยของ จีรัลักษ์ณ์ จีรวินุลย์ (2546: 26) พบว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษ จะมีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ มากกว่าภาษาไทย และสอดคล้องกับงานวิจัย เกียรอน ชิอี (Sheehy, 2002) ได้ทำการศึกษา ประสิทธิภาพของการใช้สัญลักษณ์ในการสอนการจำคำศัพท์แก่เด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ระดับรุนแรง โดยใช้เทคนิคการเสนอคำเพียงอย่างเดียว (word alone) เทคนิคการบูรณาการคำและภาพเพื่อเป็นตัวแนะ (integrated picture cueing) และเทคนิคการจดจำลายมือตนเอง (handle technique) ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า เทคนิคการบูรณาการคำและภาพเพื่อเป็นตัวแนะและเทคนิคการจดจำลายมือตนเอง มีประสิทธิภาพในการสอนการจดจำคำศัพท์แก่เด็กที่มีภาวะความบกพร่องในการเรียนรู้ได้

5.2.3 ผลของการศึกษาพฤติกรรมทางการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนที่อยู่ในเกณฑ์ระดับคุณภาพดี มาก และดี จากผลการวิจัยข้างต้นยังพบว่า คะแนนจากพฤติกรรมการเรียนสอดคล้องกับคะแนนความสามารถของนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 57.89 ไม่ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 10.53 ซึ่งสอดคล้องกับเสาวนีย์ จันทรเจตศักดิ์ (2543) ได้กล่าวว่า สิ่งที่ครูทุกคนควรรู้และเข้าใจเป็นเบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมของเด็กในชั้นเรียนมีหลายประการ ได้แก่ ครูต้องมีข้อมูลเด็กทุกคน รู้ว่าเด็กคนใดมีความบกพร่องต้องการความช่วยเหลือพิเศษในลักษณะใดบ้าง ศึกษาว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนเป็นผลมาจากความบกพร่องเฉพาะของเด็กหรือเป็นผลมาจากสภาพแวดล้อมหรือมาจากตัวครู เนื้อหาที่ใช้ในการสอนเป็นสิ่งสำคัญ จะต้องลำดับขั้นตอนที่เด็กทำได้ทีละขั้น ถ้าเป็นไปได้ควรให้เด็กผ่านตามระดับความสามารถของเขา การเสริมแรง ได้แก่ คำชม ทำหน้าที่แสดงความรัก ความพอใจ รางวัล เป็นต้น

5.3 ข้อค้นพบในงานวิจัยนี้

ชุดกิจกรรมนี้สามารถพัฒนาความสามารถของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และสามารถนำไปใช้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายกันในสถานศึกษาอื่นๆ สามารถนำชุดกิจกรรมไปพัฒนานักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายบุคคลหรือเป็นกรณีศึกษา

5.4 ข้อเสนอแนะ

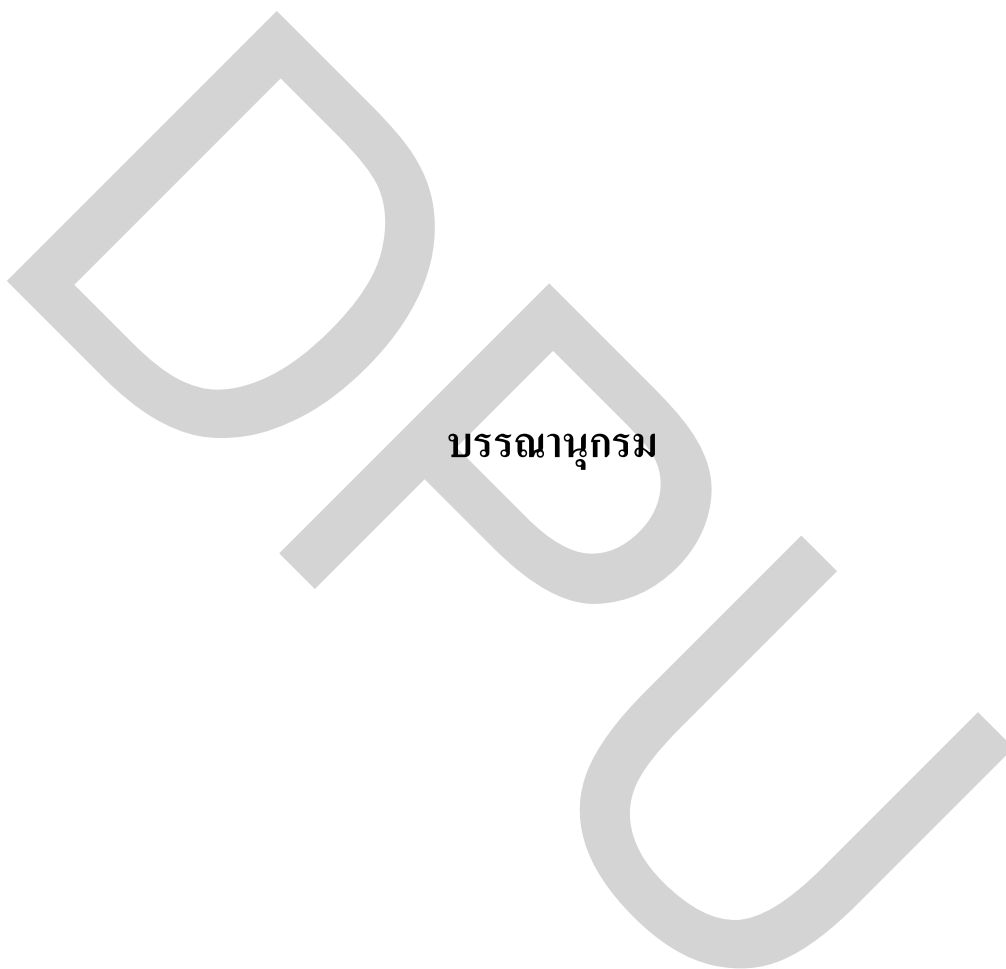
5.4.1 ข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1. ในการทำกิจกรรมที่มีคำศัพท์ยาก ควรหาเทคนิคที่ช่วยในการผ่อนคลาย สนุกสนาน อาจต้องกำหนดให้มีเวลาพักช่วงหนึ่ง เพื่อพักการเรียนรู้สำหรับนักเรียนทั้งหมดหรือนักเรียนบางคน

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครูควรจัดมุมสำหรับ เทคนิค Picture Me Reading เพื่อให้ นักเรียนได้กลับมาทบทวนความรู้ของตัวเองได้ แต่ทั้งนี้อาจต้องมีครูพี่เลี้ยงคอยช่วยเหลือ

5.4.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรเป็นการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เป็นประโยชน์หรือวลีอาจศึกษาเป็นรายบุคคลหรือเป็นกรณีศึกษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*: กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- การศึกษาเพื่อคนพิการ. (2543) *วารสารกองการศึกษาเพื่อคนพิการ*. กองกรมสามัญศึกษา. กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ: สมชายการพิมพ์,
- กิ่งแก้ว อารีรักษ์. (2546) *การวัดและประเมินผลทางภาษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ. สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- จิรลักษณ์ จิรวินบูลย์. (2546) *คู่มือครูและผู้ปกครองสำหรับเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ การอ่าน*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: องค์การค้ำของคุรุสภา
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2549). *เทคนิคการเขียนเค้าโครงการวิจัย แนวทางสู่ความสำเร็จ* : กรุงเทพฯ. ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- บุญชม ศรีสะอาด. (2543). *การวิจัยเบื้องต้น* : กรุงเทพฯ. สุวีริยาสาส์น .
- ผดุง อารยะวิญญู. (2533) *.การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษพิมพ์(ครั้งที่ 2).* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แว่นแก้ว
- ผดุง อารยะวิญญู. (2539) *.การเรียนรู้รอมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ*. กรุงเทพฯ. คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2544) *.เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้(พิมพ์ครั้งที่ 2).* กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2546) *.วิธีสอนเด็กเรียนยาก*. กรุงเทพฯ: พิมพ์ลักษณ์ แวนแก้ว,
- เบญจพร ปัญญาขง.(2547).*คู่มือช่วยเหลือเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้*. กรมสุขภาพจิตกระทรวงสาธารณสุข กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- พิชิต ฤทธิจิรญ. (2544). *หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลำสี รักสุทธี. (2533) *.คู่มือการแก้ปัญหาการสอน การอ่าน และการเขียนให้ได้ผลดี*. (พิมพ์ครั้งที่ 1): กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.
- ล้วน สายยศ; อังคณา สายยศ. (2536). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 4): กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น .

- สังเวียน สฤณกุล .(2530) *วิธีสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา Teaching of English in Secondary School*: กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- เสาวนีย์ จันทรเจตศักดิ์ (2543). *การจัดการพฤติกรรมเรียนรวม*. เอกสารการสอน. รายวิชา การศึกษาเรียนรวม:กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์การฝึกหัดครู.สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ.
- สุมาลี จอดนอก. (2551) .*การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้* โดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำ ด้วยเทคนิคการใช้รูปภาพ ช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนบ้านดงเค็ง (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต).สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาขอนแก่น เขต 3. วารสาร มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม,2(1),63.
- อัจฉรนาถทรัพย์. (2546) .*การศึกษาความสามารถในการอ่านของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้* ด้านการอ่าน โดยใช้วิธีการสอนอ่านเป็นคำ(ปริญญาโท กศ.ม)การศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อรอุมาเพชรนุ้ย .(2556) .*การศึกษาความสามารถในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์:ศูนย์วิจัยและพัฒนา การศึกษา.เขตจตุจักร.กรุงเทพมหานคร*

ภาษาต่างประเทศ

- Brown Dale S; & Ford Karen. (2007). *Communication Strategies for All Classrooms: Focusing on English Language Learners and Students with Learning Disabilities*. Retrieved March 3, 2012.สืบค้นจาก <http://www.colorincolorado.org/article/c42/>.
- Harwell Joan M (2001). *Complete with Learning Disabilities Hanbook*. 2nd ed. United States of America.
- Milton; et al. (1997) .*Introduction to Statistics*:New York: McGraw-Hill.
- Minskoff Ester:&Allsopp David .(2003). *Academic Success Strateries for adolescent with Learning Disabilities&ADHD*: United State of America.
- Sheehy Kieron. (2002). The effective use of symbols in Teaching Word Recognition to children with Learning Difficulties : a comparison of word alone, integrated picture cueing and the handle technique. Abstract; International Journal of Disability , Development&Education,49 (1):47-59.

Sheehy Kieron . (2005) Morphing images: a potential tool for teaching word Recognition to children with severe learning difficulties. *British Journal of Educational Technology*, 36(2), pp. 293–301. Retrieved 10, 2011. สืบค้นจาก <http://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/j.14678535.2005.00458.x/abstract>.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
ชุดกิจกรรมการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ
โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

ชุดกิจกรรมการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษนักเรียนที่มีความต้องการ

พิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

โดย

นางสาวพรศิริ คีรีเรศ

โรงเรียนบ้านบางกลาง

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดระนอง

คำนำ

ชุดกิจกรรมการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading ได้จัดทำขึ้น เพื่อใช้ในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่านักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ควรมีชุดฝึกที่จัดทำขึ้นเพื่อให้นักเรียนสามารถบอก อ่านและรู้ความหมายของคำที่เรียนรู้และสามารถนำไปใช้ในการเรียนในระดับชั้นต่อไปได้

ชุดกิจกรรมการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษนี้ จัดทำขึ้นทั้งหมด 3 ชุด เป็นคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน มีจำนวน 60 คำ สำหรับการใช้ชุดกิจกรรมแต่ละชุดใช้เวลา 45 นาที เมื่อหมดแต่ละชุดจะมีแบบทดสอบท้ายกิจกรรม

ผู้วิจัยคิดว่าหลังจากที่นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนครบทั้ง 3 กิจกรรมแล้วนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษจะมีความสามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

พรศิริ ศิริเรศ

คำชี้แจงการใช้กิจกรรม

ชุดกิจกรรมการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading ได้จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

ลักษณะชุดกิจกรรมประกอบด้วยทักษะการอ่าน เน้นการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading ชุดกิจกรรมดังกล่าวมีทั้งหมด 3 ชุด โดยใช้เวลาในการดำเนินกิจกรรมดังนี้

1. ชี้แจงเรื่องวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ	
2. ชุดกิจกรรมที่ 1 เรื่อง สี ตนเอง	5 ชั่วโมง
3. ชุดกิจกรรมที่ 2 เรื่อง โรงเรียน อาหาร เครื่องดื่ม	5 ชั่วโมง
4. ชุดกิจกรรมที่ 3 เรื่อง นันทนาการ กีฬา สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว	5 ชั่วโมง

จุดประสงค์การเรียนรู้ประจำชุด

เมื่อผ่านการเรียนรู้ทุกกิจกรรมแล้ว นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ สามารถอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ Color (สี) My self (ตนเอง) School (โรงเรียน) Food (อาหาร) Drink (เครื่องดื่ม) Sport (กีฬา) และ Place สถานที่ต่างๆ ได้โดย การอ่านออกเสียงและบอกความหมาย ได้

ชุดกิจกรรมที่ 1

Color my self

1. อ่านออกเสียงคำศัพท์ได้
2. บอกความหมายของคำศัพท์
3. สามารถจำคำศัพท์ได้

ชุดกิจกรรมที่ 2

School Food Drink

1. อ่านออกเสียงคำศัพท์ได้
2. บอกความหมายของคำศัพท์
3. สามารถจำคำศัพท์ได้

ชุดกิจกรรมที่ 3

Sport ,Around town,

Recreation Activity

1. อ่านออกเสียงคำศัพท์ได้
2. บอกความหมายของคำศัพท์
3. สามารถจำคำศัพท์ได้

คำชี้แจง

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง คำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

ผู้วิจัยได้ออกแบบสร้างชุดกิจกรรม เพื่อประกอบการจัดการเรียนรู้และดำเนินการสร้างชุดกิจกรรม ดังนี้

ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารด้านการฟัง พูดอ่าน และเขียนข้อมูลเกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐานที่จะใช้ในการเรียนรู้ได้ โดยนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษสามารถออกเสียงคำศัพท์ แปลความหมาย โดยนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการเรียนรู้ นำไปใช้ในการสื่อสารใช้ชีวิตประจำวันและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาตนเองต่อไป

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์และบอกความหมายของคำศัพท์ได้

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. อ่านออกเสียงคำศัพท์ได้
2. แปลความหมายคำศัพท์ได้

ข้อเสนอแนะสำหรับคุณครู

1. ชุดกิจกรรมทั้งหมด 3 ชุด คือ

- 1.1 ชุดที่ 1 เรื่อง Color , My self
- 1.2 ชุดที่ 2 เรื่อง School Food Drink
- 1.3 ชุดที่ 3 เรื่อง Sport , Around town, Recreation Activity
- 1.4 แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)
- 1.5 บัตรคำศัพท์ จำนวน 60 คำ
- 1.6 แบบสังเกตพฤติกรรม
- 1.7 แบบทดสอบหลังเรียน

2. สิ่งที่คุณครูต้องเตรียม

ครูจะต้องเตรียมสื่อการเรียนรู้ให้ครบตามขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังนี้

- 2.1 บัตรคำศัพท์
- 2.2 ใบงาน
- 2.3 แบบสังเกตพฤติกรรม
- 2.4 แบบทดสอบหลังเรียน

3 . บทบาทครูผู้สอน

- 3.1 เตรียมเอกสารและอุปกรณ์ประกอบการสอนล่วงหน้าให้ครบตามรายการ
- 3.2 จัดนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษออกเป็นกลุ่ม 3 กลุ่ม แยกตามความสามารถของนักเรียนพิเศษ กลุ่มที่ 1 กลุ่มอ่อน กลุ่มที่ 2 กลุ่มปานกลาง กลุ่มที่ 3กลุ่มเก่ง
- 3.3 ก่อนทำกิจกรรมครูชี้แจงให้นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทราบบทบาทของนักเรียนพิเศษในการใช้ชุดกิจกรรม
- 3.4 จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอน
- 3.5 ให้คำแนะนำเป็นที่ปรึกษาแก่นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในขณะที่ทำ

กิจกรรม

3.6 ทบทวนว่านักเรียนที่มีความต้องการพิเศษกลุ่มนี้ทำได้จริงหรือไม่

3.7 ประเมินพฤติกรรมของนักเรียนพิเศษ

ชุดกิจกรรมที่ 1

เรื่อง Color , My self

1. การเรียนชุดกิจกรรมใช้เวลา 5 ชั่วโมง คาบละ (45 นาที)

2. ให้นักเรียนรับซองเอกสารกิจกรรมจากครูดังนี้

2.1 ซองคู่มือนักเรียน

2.2 ซองบัตรกิจกรรมชุดที่ 1

2.3 ซองแบบทดสอบหลังการเรียน

3. จุดมุ่งหมายของการเรียน

เมื่อนักเรียนพิเศษฝึกชุดนี้แล้ว นักเรียนพิเศษสามารถ

3.1 ออกเสียงคำศัพท์ได้

3.2 แปลความหมายได้

4. กิจกรรม

ในชุดกิจกรรมนี้มีกิจกรรมให้นักเรียนปฏิบัติ 3 กิจกรรม

4.1 กิจกรรมที่ 1 จับคู่บัตรคำศัพท์กับรูปภาพ

4.2 กิจกรรมที่ 2 จับคู่ บัตรคำศัพท์กับความหมาย

5. บทบาทของนักเรียนพิเศษ

5.1 ก่อนเริ่มบทเรียน นักเรียนพิเศษควรศึกษาคู่มือนักเรียนอย่างละเอียด

5.2 ขณะที่เรียน นักเรียนพิเศษต้องทำกิจกรรมตามลำดับขั้นตอน

5.2.1 ทำกิจกรรมชั้นนำพร้อมกับครูผู้สอน

5.2.2 ทำกิจกรรมแบ่งกลุ่มตามระดับความสามารถที่ครูแบ่งให้ ซึ่งประกอบด้วย

กลุ่มที่ 1 กลุ่มอ่อน กลุ่มที่ 2 กลุ่มปานกลาง กลุ่มที่ 3 กลุ่มเก่ง

5.2.3 ทำกิจกรรมตามคำสั่งในบัตรกิจกรรมโดยสมาชิกทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม

5.3 ขณะสรุปบทเรียน

นักเรียนต้องทำกิจกรรม คือ สรุปบทเรียนกับครู โดยตอบคำถามต่างๆ

บัตรคำศัพท์

กิจกรรมที่ 1 (Color , My self)

กิจกรรม

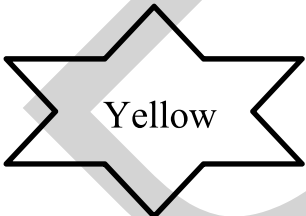
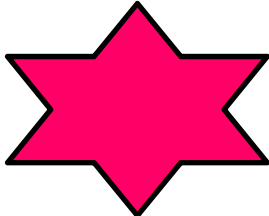
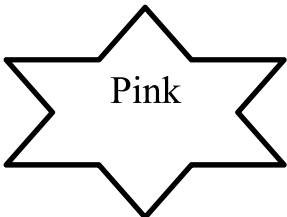
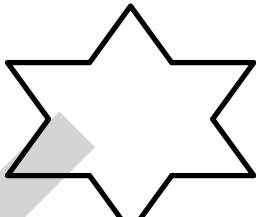
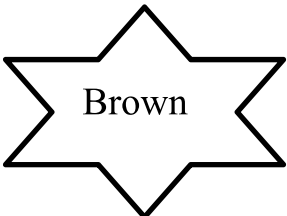
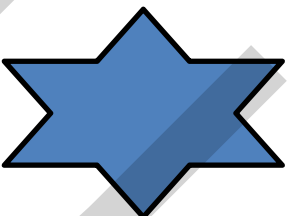
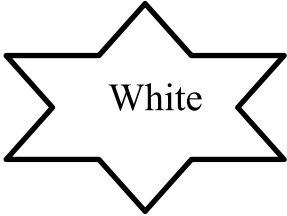
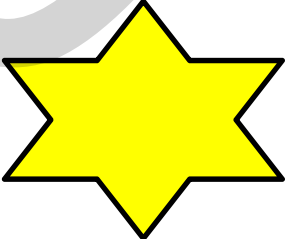
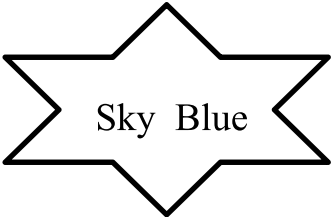
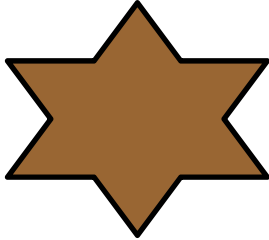
คุณครูอ่านคำสั่งและปฏิบัติกิจกรรมตามลำดับขั้นตอนดังนี้

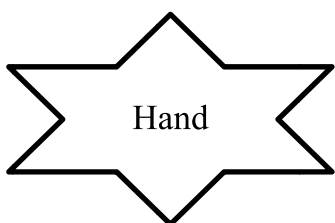
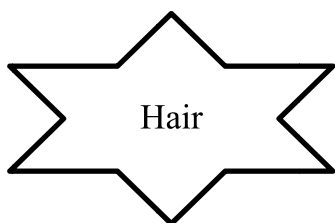
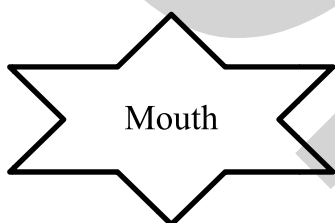
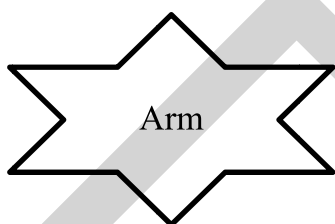
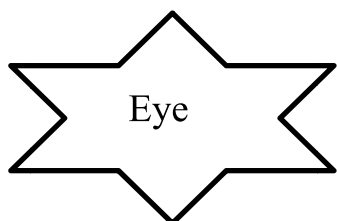
1. ให้นักเรียนนำบัตรคำศัพท์ออกมาจากซองกิจกรรม
2. ให้นักเรียนจับคู่บัตรคำศัพท์กับรูปภาพ
3. คุณครูเฉลยคำตอบจากคุณครู
4. บันทึกผลคะแนน
5. นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้
 - จับคู่กับเพื่อนพูดคำศัพท์ คนที่ 1 พูด คนที่ 2 ฟัง ต่อไปคนที่ 2 พูด คนที่ 1 ฟัง

- ทุกคนอ่านคำศัพท์พร้อมกัน
- ทุกคนฝึกอ่านคำศัพท์จากบัตรคำแล้วจับคู่กันฝึกพูดอีกครั้ง
- ครูสุ่มเลือกนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษออกมาอ่านคำศัพท์หน้าห้องเรียน

ชุดกิจกรรมที่ 1 บัตรคำศัพท์
เรื่อง (Color , My self)

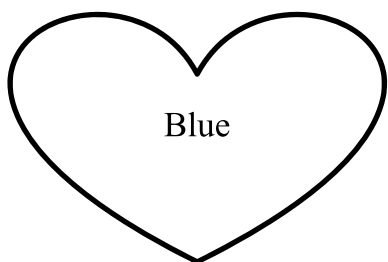
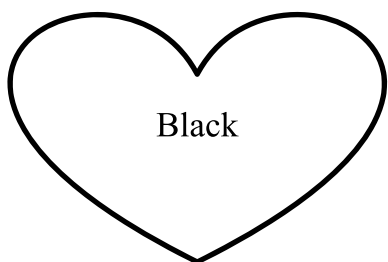
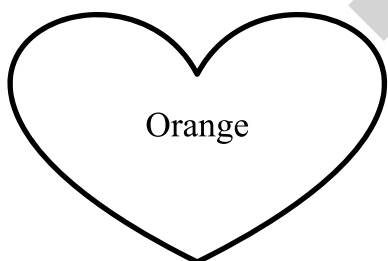
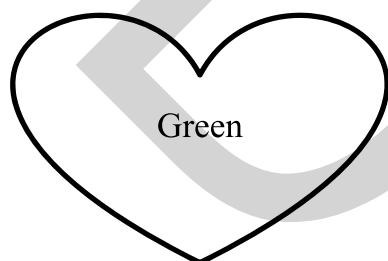
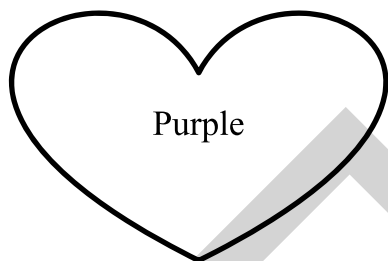
คำชี้แจง ให้นักเรียนโยงเส้นจับคู่บัตรคำศัพท์กับรูปภาพให้ถูกต้อง

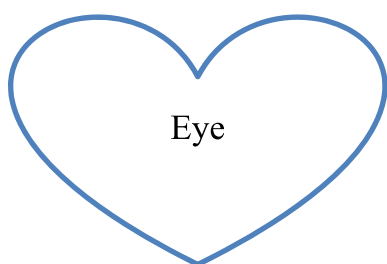
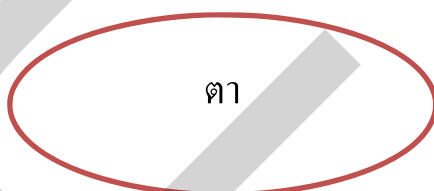
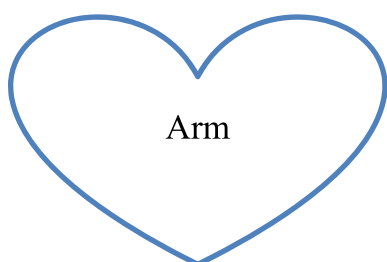
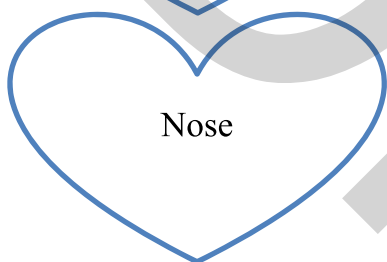
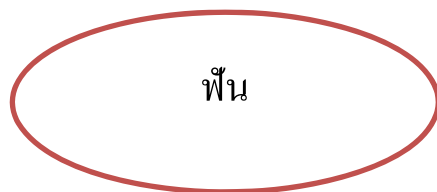
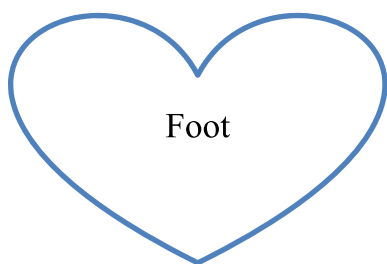
 Yellow	
 Pink	
 Brown	
 White	
 Sky Blue	

กิจกรรมที่ 2 บัตรความหมาย (Color , My self)

คำชี้แจง ให้นักเรียนโยงเส้นจับคู่บัตรคำศัพท์กับความหมายให้ถูกต้อง

แบบทดสอบวัดความสามารถหลังการเรียนรู้การอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

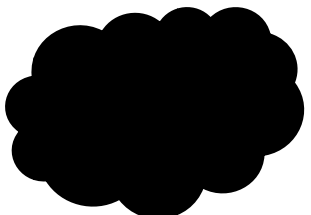
คำชี้แจง แบบทดสอบนี้มี 2 ตอน คะแนนเต็ม 40 คะแนน

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย × ลงในกรอบ ☐ หน้าคำศัพท์ที่ตรงกับรูปภาพ (๒๐ คะแนน)

1. ☐ Sky Blue
☐ Green

2. ☐ Nose
☐ Mouth

3. ☐ Tooth
☐ Ear

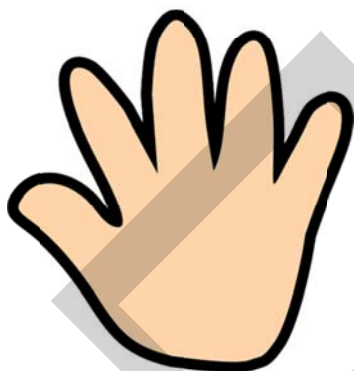
4. ☐ Black
☐ Red

5. ☐ Pink
☐ Green

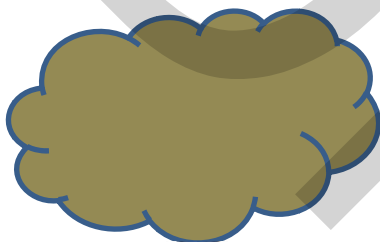
6.

☐ Mouth☐ Foot

7.

☐ Hand☐ Tooth

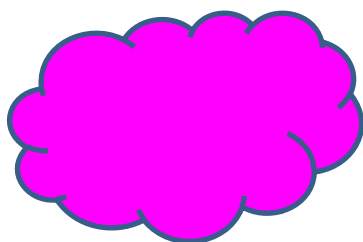
8.

☐ Orange☐ Brown

9.

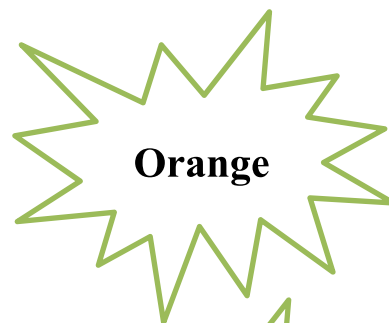
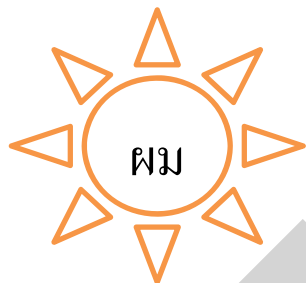
☐ Arm☐ Nose

10.

☐ Pink☐ Yellow

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนโยงเส้นคำศัพท์กับความหมายให้ถูกต้อง (20 คะแนน)

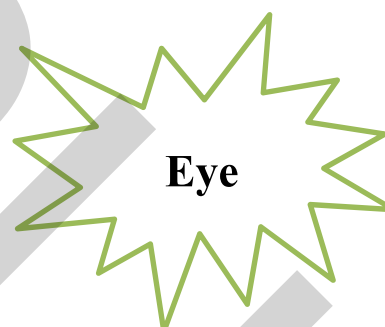
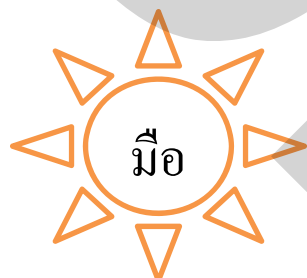
1.

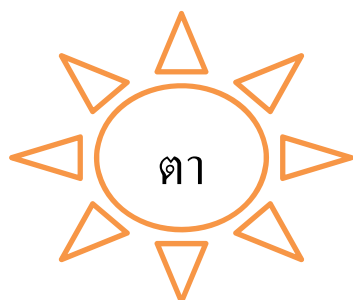
2.

3.

4.

5.

ชุดกิจกรรมที่ 3

เรื่อง Sport Around town

1. การเรียนชุดกิจกรรมใช้เวลา 5 ชั่วโมง คาบละ (45 นาที)

2. ให้นักเรียนรับซองเอกสารกิจกรรมจากครูดังนี้

2.1 ซองคู่มือนักเรียน

2.2 ซองบัตรกิจกรรมชุดที่ 3

2.3 ซองแบบทดสอบหลังการเรียน

3. จุดมุ่งหมายของการเรียน

เมื่อนักเรียนพิเศษฝึกชุดนี้แล้ว นักเรียนพิเศษสามารถ

3.1 ออกเสียงคำศัพท์ได้

3.2 แปลความหมายได้

4. กิจกรรม

ในชุดกิจกรรมนี้มีกิจกรรมให้นักเรียนปฏิบัติ 3 กิจกรรม

4.1 กิจกรรมที่ 1 จับคู่บัตรคำศัพท์กับรูปภาพ

4.2 กิจกรรมที่ 2 จับคู่ บัตรคำศัพท์กับความหมาย

5. บทบาทของนักเรียนพิเศษ

5.1 ก่อนเริ่มบทเรียน นักเรียนพิเศษควรศึกษาคู่มือนักเรียนอย่างละเอียด

5.2 ขณะที่เรียน นักเรียนพิเศษต้องทำกิจกรรมตามลำดับขั้นตอน

5.2.1 ทำกิจกรรมชั้นนำพร้อมกับครูผู้สอน

5.2.2 ทำกิจกรรมแบ่งกลุ่มตามระดับความสามารถที่ครูแบ่งให้ ซึ่งประกอบด้วย

กลุ่มที่ 1 กลุ่มอ่อน กลุ่มที่ 2 กลุ่มปานกลาง กลุ่มที่ 3 กลุ่มเก่ง

5.2.3 ทำกิจกรรมตามคำสั่งในบัตรกิจกรรมโดยสมาชิกทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรม

5.3 ขณะสรุปบทเรียน

นักเรียนต้องทำกิจกรรม คือ สรุปบทเรียนกับครู โดยตอบคำถามต่างๆ

บัตรคำศัพท์กิจกรรมที่ 3

(Sport , Around town, Recreation Activity)

กิจกรรม

คุณครูอ่านคำสั่งและปฏิบัติกิจกรรมตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ให้นักเรียนนำบัตรคำศัพท์ออกมาจากซองกิจกรรม
2. ให้นักเรียนจับคู่บัตรคำศัพท์กับรูปภาพ
3. คุณครูเฉลยคำตอบจากคุณครู
4. บันทึกผลคะแนน
5. นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนดังนี้
 - จับคู่กับเพื่อนพูดคำศัพท์ คนที่ 1 พูด คนที่ 2 ฟัง ต่อไปคนที่ 2 พูด คนที่ 1 ฟัง
 - ทุกคนอ่านคำศัพท์พร้อมกัน
 - ทุกคนฝึกอ่านคำศัพท์จากบัตรคำแล้วจับคู่กันฝึกพูดอีกครั้ง
 - ครูสุ่มเลือกนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษออกมาอ่านคำศัพท์หน้าห้องเรียน

ชุดกิจกรรมที่ 3 บัตรคำศัพท์

เรื่อง (Sport , Around town, Recreation Activity)

คำชี้แจง ให้นักเรียนโยงเส้นจับคู่บัตรคำศัพท์กับรูปภาพให้ถูกต้อง

Cooking

Playing the guitar

Flying a kite

Shop

Zoo

Taking photos

Hospital

Swimming

Bank

Watch TV

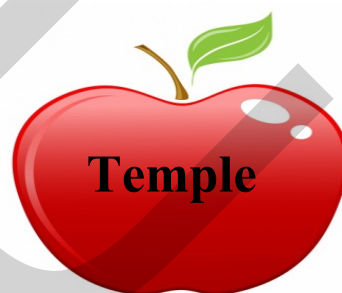

กิจกรรมที่ 3 บัตรความหมาย

เรื่อง (Sport , Around town, Recreation Activity)

คำชี้แจง ให้นักเรียนโยงเส้นจับคู่บัตรคำศัพท์กับความหมายให้ถูกต้อง

แบบทดสอบวัดความสามารถหลังการเรียนการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ

โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้มี 2 ตอน คะแนนเต็ม 40 คะแนน

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนกาเครื่องหมาย × ลงในกรอบ □ หน้าคำศัพท์ที่ตรงกับรูปภาพ (20 คะแนน)

1.

☐ Hospital

☐ Airport

2.

☐ Library

☐ Post office

3.

☐ Fishing☐ Swimming

4.

☐ Bank☐ Supermarket

5.

☐ Watching TV☐ Hotel

6.

☐ Listening music☐ Cooking

7.

☐ Bank

☐ Library

8.

☐ Dancing

☐ Taking Photos

9.

- ☐ Reading
- ☐ Watching TV

10.

- ☐ Flying a kite
- ☐ Running

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนโยงเส้นคำศัพท์กับความหมายให้ถูกต้อง (20 คะแนน)

Playing the guitar

สวนสัตว์

Flying a kite

เต็น

Shop

เล่นว่าว

Zoo

เล่นกีฬา

Dancing

ร้านค้า

Reading

ไปรษณีย์

Post office

ปั่นจักรยาน

Ride bicycle

อ่านหนังสือ

Temple

วัด

Hospital

โรงพยาบาล

ภาคผนวก ข

**แบบประเมินความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนที่มี
ความต้องการพิเศษโดยใช้เทคนิค Picture Me Reading**

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ
โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

การประเมิน	คะแนน	ระดับความสามารถ
อ่านออกเสียง	1	ออกเสียงได้ แต่ออกเสียงไม่ครบคำ
	2	ออกเสียงได้ ออกเสียงครบคำ
	3	ออกเสียงได้ ครบคำ แต่ไม่ชัด
	4	ออกเสียงได้ ชัดเจน
อ่านคล่อง	1	อ่านตะกุกตะกัก
	2	อ่านหยุดชะงักบ่อย
	3	อ่านเป็นธรรมชาติ มีความราบรื่น
	4	มีความราบรื่น ไกล่เคียงเจ้าของภาษา
เน้นเสียงหนักเบา	1	ออกเสียงได้ ตะกุกตะกัก
	2	ออกเสียงระดับเดียวกัน
	3	ออกเสียงหนักเบาได้ แต่ไม่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา
	4	ออกเสียงหนักเบาได้ แต่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

ภาคผนวก ค

ความจำหลังเรียนรู้การอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนพิเศษ
โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ภาคผนวก ง
แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ
โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ
โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

ลำดับ ที่	กระตือรือร้น				ความร่วมมือ				การกล้าแสดงออก				รวม (9)
	3	2	1	0	3	2	1	0	3	2	1	0	
1		✓				✓			✓				7
2	✓				✓				✓				9
3		✓			✓					✓			7
4		✓					✓				✓		4
5	✓				✓				✓				9
6		✓				✓				✓			6
7	✓				✓				✓				9
8	✓				✓				✓				9
9	✓				✓				✓				9
10	✓					✓				✓			7
11		✓				✓				✓			6
12	✓				✓				✓				9
13	✓					✓				✓			7
14		✓				✓				✓			6
15	✓				✓				✓				9
16		✓				✓				✓			6
17	✓				✓				✓				9
18		✓				✓				✓			6
19	✓					✓			✓				8

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวพรศิริ ศิริเรศ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ
โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

ลำดับ ที่	กระตือรือร้น				ความร่วมมือ				การกล้าแสดงออก				รวม (9)
	3	2	1	0	3	2	1	0	3	2	1	0	
1		✓				✓			✓				7
2	✓				✓				✓				9
3		✓			✓					✓			7
4		✓					✓				✓		4
5	✓				✓				✓				9
6		✓				✓				✓			6
7	✓				✓				✓				9
8	✓				✓				✓				9
9	✓				✓				✓				9
10	✓					✓				✓			7
11		✓				✓				✓			6
12	✓				✓				✓				9
13	✓					✓				✓			7
14		✓				✓				✓			6
15	✓				✓				✓				9
16		✓				✓				✓			6
17	✓				✓				✓				9
18		✓				✓				✓			6
19	✓					✓			✓				8

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวพรศิริ ศิริเรศ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบประเมินพฤติกรรมทางการเรียนรู้

โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading

ลำดับ	แบบประเมินพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ โดยใช้เทคนิค Picture Me Reading จำนวน 15 ครั้ง															คะแนน เฉลี่ย	ระดับคุณภาพ
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15		

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาวพรศิริ ศิริเรศ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แต่ละข้อมีเกณฑ์การให้คะแนน (คะแนนเต็ม 9 คะแนน) ดังนี้

- 7.61 – 9.00 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับ ดีมาก
- 5.61 – 5.60 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับ ดี
- 4.61 – 5.60 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับ พอใช้
- 1.00 – 4.60 คะแนน หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับ ปรับปรุง

เกณฑ์การตัดสินพฤติกรรมของนักเรียน

- 3 หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับ ดีมาก
- 2 หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับ ดี
- 1 หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับ พอใช้
- 0 หมายถึง ปฏิบัติหรือแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับ ปรับปรุง

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ -นามสกุล

นางสาวพรศิริ ศิริเรศ

ประวัติการศึกษา

ปี พ.ศ. 2556

วิทยาศาสตรบัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม

คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน

ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดระนอง

โรงเรียนบ้านบางกลาง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ประถมศึกษาระนอง